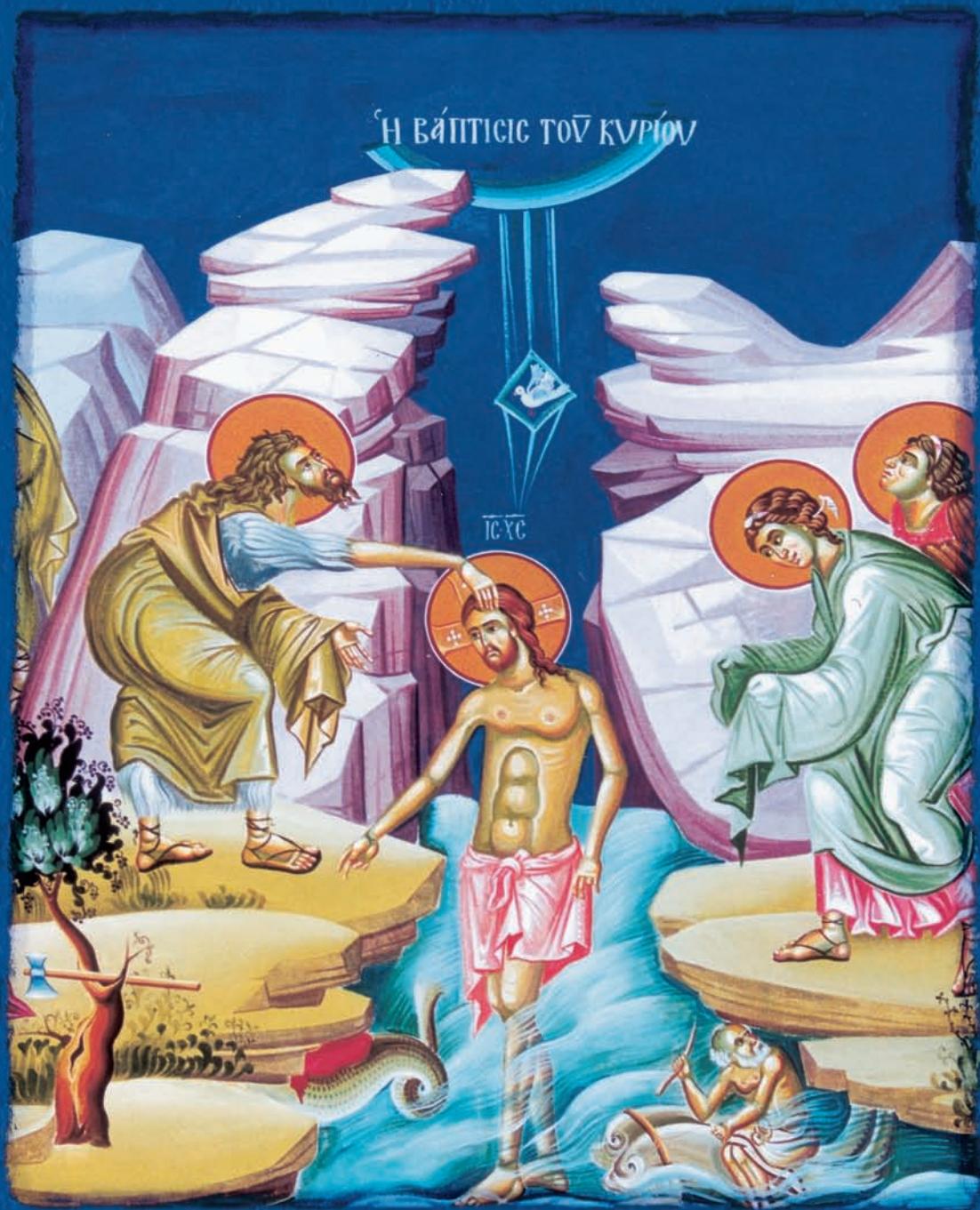

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΆΜΒΩΝ ΠΛΑΓΓΑΙΟΥ

Δημηνιαίο περιοδικό
της Ιερᾶς Μητροπόλεως
Ἐλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 1ο ♦ ΤΕΥΧΟΣ 1ο

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Ιερά Μητρόπολις
Ἐλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ίδρυτής-Διευθυντής
Ο Σεβ. Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως
κ.κ. Χρυσόστομος

Έπιμέλεια υλης
Πρωτ. Ἀθαν. Παπαδάκης
Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313
Fax: 23970 21754
e-mail: melissa2@otenet.gr

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσοστόμου
Πρός τούς ἀναγνῶστες

3

Τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου
Εὐχές ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων

5

*Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν
& πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Χριστοδούλου*
Εὐχές ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων

5

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ.κ. Χρυσοστόμου
Ἐγκύκλιος ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει

6

Τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Θωμᾶ Ἀνδρέου
‘Ο ρόλος τοῦ ιερέα ποιμένα στήν ἐποχή μας

8

Τοῦ Ἀρχιμ. Κων/νου Σκαρτούλη, Ἀρχιερ. Ἐπιτρ. Ἐλευθ/πόλεως
Ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν

10

Τοῦ Ἀρχιμ. Ἐλευθερίου Εύδοκίδη
Τί είναι Ἀλήθεια καί τί πλάνη;

12

Τοῦ Πρωτ. Θεοχάρη Καλπάκογλου Ἀρχιερ. Ἐπιτρ. Παγγαίου
‘Ο Ἀγιος Εὐγένιος ὁ Τραπεζούντιος καί ὁ ναός του
στό χορτοκόπι (21 Ιανουαρίου)

14

Τοῦ Πρωτ. Ἀθανασίου Παπαδάκη Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου
Λόγος ἐπιμνημόσυνος ἐπὶ τῇ ἐπιτελέσει Ἀρχιερατικοῦ Μνημοσύνου
ύπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ.κ. Χρυσοστόμου,
εἰς τόν ἀείμνηστον Μητροπολίτην Ἐλευθερουπόλεως
Ἀμβρόσιον τιμῆς, σεβασμοῦ καί ἀναγνωρίσεως ἐνεκεν

16

Τοῦ Θεοδώρου Δ. Λυμπεράκη, Δικηγόρου
‘Υπῆρξαν οἱ Ἐλευθερές ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς
Ἐλευθερουπόλεως;

18

Χρονικά Ιερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως

20

Ἐξώφυλλο: Εικόνα τῆς Βαπτίσεως, τοιχογραφία τοῦ Ἰ. Ν. Ἀγ. Λυδίας, Ἀσπροβάλτας.
Οπισθόφυλλο: Τό χωριό Ἐλευθερές, Ἀρχική ἔδρα τῆς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

Ἡ μακέττα τοῦ ἔξωφύλλου φιλοτεχνήθηκε ἀπό τὸν Αἰδ/το π. Ἰωάννη Λιγνό, ἀγιογράφο.

Πρός τούς ἀναγνώστες

Ἐπικαλέσθε τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ προχωρήσαμε, ἀγαπητοί ἀναγνώστες, στήν ἀπόφαση, νά ἀποκτήσει ἡ μικρή ἀλλά ιστορική μας Μητρόπολη τὸ δικό της δημοσιογραφικό ὅργανο, ἢ καλύτερα τόν δικό της ἔντυπο ἄμβωνα, ἀπ' ὅπου νά στέλνει τά μηνύματα τοῦ Εὐαγγελίου, τά σωτήρια, ὅπως καί κάθε τι πού σχετίζεται μέ τήν θρησκευτικήν ζωήν τοῦ τόπου μας, πρός τά παιδιά της, τά ἐγγύς καί τά μακράν.

Ἡ ἀπόφαση αὐτή, ἡ ληφθεῖσα ἀπό τόν Ἐπίσκοπο τοῦ τόπου καί τούς συνεργάτες του, ἐγκρύπτει τήν εὐγενῆ φιλοδοξία τῆς Μητροπόλεως μας, ὅχι νά προσθέσει ἐνα ἀκόμη ἐκκλησιαστικό

ἔντυπο στά ὅσα ἀξιόλογα κυκλοφοροῦν στήν πατρίδα μας, ἀλλά νά ἀποκτήσει Χάριτι Θεοῦ, ἔναν ἐπί πλέον συνεκτικό δεσμό ἀνάμεσα στό ποίμνιο της, πού ποιμαίνεται ἐπί αἰῶνες τώρα στίς δροσερές καί γαλήνιες ύπαρειες τοῦ Συμβό-

λού καί τοῦ Παγγαίου. Στό ποίμνιο, πού ζεῖ μέσα στά ὅρια τῆς Μητροπόλεως καί σέ ἑκεῖνο, που ἐξ ἀνάγκης κυρίως βιοτικῆς, βρίσκεται ἐκτός, εἴτε μέσα στή χώρα μας εἴτε ἔξω ἀπό τή χώρα μας. Πρόθεσή του ὑποκάρδια εἶναι νά καταστεῖ τό νέο περιοδικό μας ἐνα ἀόρατο, χρυσό νῆμα, πού θά συνδέει μυστικά τίς ψυχές τῶν χριστιανῶν, πού ἀξιώθηκαν νά δοῦν τό πρῶτο φῶς τῆς ζωῆς στά ώραῖα αὐτά καί εὐλογημένα μέρη τῆς Μακεδονίας μας.

Τό ὄνομα δέ τοῦ περιοδικοῦ μας θά εἶναι «ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ» Πρῶτον, διότι πρωταρχικός του σκοπός θά εἶναι ἡ μετάδοση μέσω τοῦ ἔντυπου λόγου, ως νοητοῦ ἄμβωνα, τῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπως ὁρθά ἐρμηνεύθηκαν, βιώθηκαν καί ἀκτινοβόλησαν μέσα στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Πιστεύοντας ἀκρα-

δάντως, ὅτι ὅλα τά παθήματα, πού ὑπομένουν ἄτομα κάθε ἡλικίας, ἡ οἰκογένεια, λαοί καί ἔθνη, ὀφείλονται στήν ἄγνοια ἡ τόν παραμερισμό τῶν αἰώνιων ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, πῶς νά μή πράττομε τό πᾶν, ὅσοι τα-

Μ πορεῖ τό περίφημο ὅρος μας, τό Παγγαῖο, νά ἔδωσε ὅσο χρυσάφι εῖχε στά σπλάγχνα του, ἀλλά τό ὅρος τό νοητόν, τό κατάσκιον καί δασύ τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχει πολύ χρυσό ἀκόμη καί δά ἔχει γιά ὅλες τίς γενεές τῶν ἀνδρώπων. Οἱ φλέβες του δέν στειρεύονται ποτέ!

χθήκαμε διά βίου στή διακονία τῆς σωτηρίας μικρῶν καὶ μεγάλων, ὡστε ὁ χρυσός καὶ ἀτίμητος λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, νά γίνει κτῆμα ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερων συνανθρώπων μας;

Μπορεῖ τό περίφημο ὄρος μας, τό Παγγαῖο, νά ἔδωσε ὅσο χρυσάφι εἰχε στά σπλάγχνα του, ἀλλά τό ὄρος τό νοητόν, τό κατάσκιον καὶ δασύ τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχει πολύ χρυσό ἀκόμη καὶ θά ἔχει γιά ὅλες τίς γενεές τῶν ἀνθρώπων. Οἱ φλέβες του δέν στειρεύουν ποτέ!

Δεύτερον ἔχει αὐτόν τόν τίτλο τό πειριδικό τῆς Μητροπόλεως μας, διότι φιλοδοξία του ἐνδόψυχη εἶναι νά φανερώσει καὶ μερικές πτυχές ἀπό τό ιστορικό παρελθόν τῆς περιοχῆς τοῦ Παγγαίου. Στίς σελίδες του πρόθεση εὐγενῆ ἔχει ἐκτός ἀπό τό καθαρά ἡθικο-πλαστικό, θρησκευτικό του περιεχόμενο, νά προσφέρει καὶ σελίδες ἀπό τήν ίστορία, κυρίως τήν ἐκκλησιαστική τοῦ τόπου, δπως καὶ ὅ,τι σχετίζεται μέ τούς ἀρχαιολογικούς του θησαυρούς.

Ἄγαπητοί μου ἀναγνῶστες

Μέ αὐτές τίς λιτές προγραμματικές σκέψεις σᾶς παραδίδομε τό πρῶτο τεῦχος τοῦ ΑΜΒΩΝΟΣ ΠΑΓΓΑΙΟΥ. Γνωρίζομε τήν πιθανή μερικῶν ἔνσταση, ὅτι στίς ἡμέρες μας παρατηρεῖται ἔνας θρησκευτικός ἐκδοτικός δργασμός, ἐμφανίζεται πληθώρα ἐκκλησιαστικῶν ἐντύπων, ἀναδύεται ἔνας ἀξιοπρόσεκτος ἐντυπος πλουραλισμός θρησκευτικοῦ λόγου στήν πατρίδα μας. Γιατί νά

προστεθεῖ καὶ νέο ἐντυπο; Ἐρωτοῦμε: Εἶναι αὐτό μειονέκτημα; Τό πλῆθος δηλαδή τῶν θρησκευτικῶν ἐντύπων; "Η εἶναι ἀφορμή νά δοξάσομε τόν Κύριο μας, πού μέ τήν Χάρη Του «ὅ λόγος Του τρέχει καὶ δοξάζεται» (Β' Θεσ. 3, 1); καὶ οἱ πάντες, ἐφόσον τό θέλουν, μποροῦν εύκολα νά προμηθευθοῦν τόν Ἀρτο τῆς Ζωῆς, τό μάννα τῆς ψυχῆς, γιά τήν σωτηρία τους;

Ἐξάλλου, ἃς προσθέσομε καὶ τοῦτο: ἐντολή τοῦ Ἀγ. Πνεύματος εἶναι «ὅ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν πλουσίως» (Κολ. 3, 16). Δόξα τῷ Θεῷ, λοιπόν, πού ἐν ἀφθονίᾳ, πλουσιοπάροχα, προσφέρεται ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ μας στόν λαό μέ σημαντικό ἀριθμό σχετικῶν βιβλίων καὶ ἐντύπων!

Καὶ μάλιστα, ἢν λάβουμε ὑπόψη, ὅτι παρόλα αὐτά, πόσα βασικά θέματα ἀπό τήν χριστιανική μας πίστη ἡ τήν χριστιανική μας ἡθική ἀκόμη διαφεύγουν ἀπό τή γνώση τῶν συμπατριωτῶν μας.

Γι' αὐτό καὶ μέ χρηστές ἐλπίδες προβαίνουμε, στηριζόμενοι στήν θεία Ἀγάπη καὶ ἀρωγή, καθώς καὶ στήν ὑποστήριξη τοῦ Ποιμνίου μας, στήν ἔκδοση τοῦ πειριδικοῦ τῆς Μητροπόλεως μας μέ τίτλο ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ. Εἴθε νά γίνει ὁ χρυσός κρίκος ὅλων τῶν ἀδελφῶν μας στήν περιοχή Παγγαίου, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακράν, καθώς ἀνοίγοντάς το θά ἀντλοῦν διδαχή πνευματική ἀπό τίς σελίδες του καὶ θά πληροφοροῦνται συγχρόνως κάθε ἐκκλησιαστική εἰδηση τοῦ προσφιλοῦς τόπου των.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τριπλούς μεταμορφώσεων της Αγίας Τριάδος
και της Αγίας Κυριακής

Ιερώτατε Μητροπολῖτα
Ἐλευθερουπόλεως, ὑπέρ-
τιμε καὶ ἔξαρχε Παγγαίου,
ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγα-
πητέ ἀδελφέ καὶ συλλει-
τουργέ τῆς ἡμῶν Μετριό-
τητος κύριε Χρυσόστομε,
χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καὶ
εἰρήνῃ παρά Θεοῦ.

Τήν «μητρόπολιν τῶν ἑορτῶν»
ἐκκλησιαστικῶς ἑορτάζοντες καὶ τόν
δι’ ἡμᾶς φιλανθρωπῶς σαρκωθέντα
Θεόν Λόγον καὶ Υἱόν τοῦ Θεοῦ Κύ-
ριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εὐγνωμό-
νως δοξολογοῦντες, εὐχαριστοῦντες
δέ τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ ἐπί τῇ ὑποδολῇ
τῶν ἑορτίων αὐτῆς προσρήσεων,
εὐχετικῶς μνημονεύομεν πρό τῆς τα-
πεινῆς Φάτνης κλίνοντες τό γόνυ τῆς
ψυχῆς ἡμῶν καὶ τήν ὑμετέραν φιλό-
θεον Ἱερότητα, εἰλικρινῶς ἀγαπῶ-
σαν καὶ στηρίζουσαν τήν καθ’ ἡμᾶς
μαρτυρικήν Μητέρα Ἀγίαν τοῦ Χρι-
στοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Εἴθε ὁ Ἀρχων τῆς ἀληθοῦς εἰρή-
νης νά χαρίζηται τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότη-
τι πλουσιοδώρως οὐράνια καὶ ἐπί-
γεια ἀγαθά κατά τό νέον ἔτος 2006
καὶ νά διαφυλάττῃ ἡμᾶς ἀπό πάσης
ἐπηρείας ἐν ὑγιείᾳ σταθερᾶ καὶ
ἀγαλλιάσει εἰς ὀλοτελῇ ἀγιασμόν
ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Χριστούγεννα βε'

Ἄγιοι Απόστολοί τῷ Χειρῶ θεραπεῖ.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Χριστούγεννα 2005

Χριστούγεννα,

- Ὁδυνηρές καὶ πικρές οἵ ἐμπει-
ρίες τῆς ἀποστασίας μας:
 - * Μαρασμός τοῦ ψυχισμοῦ μας
 - * Μελαγχολία στή σκέψη
 - * Μοναξιά καὶ ἀνεστιότητα
 - * Κρυφός ἀδαμαίαος θρῆνος
- «Πάτησαν τή γῆ τοῦ Παραδείσου
οἵ ναναγοί.

Καί ὁ ἀδελφός στόν ἀδελφό^{δέν δίνει φῶς!}

– «Ομως «ἔτέχθη ἡμῖν σήμερον
Σωτήρ!»

– Καί δόθηκε τέλος στοῦ κόσμου
τήν ὁρφάνια.

– Ἀδελφέ, ἔχομεν Σωτῆρα!
"Ἔχομεν ἐλπίδα!"

Χριστούγεννα

Καλά χριστούγεννα
Εύλογημένο τό 2006

5

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠ

1. Δίψα ζωῆς

Οπως ὅλοι οἱ ἀνθρωποι, τίς ἡμέρες αὐτές τίς γιορτινές, ἔτσι σᾶς εὔχομαι καὶ ἐγώ, ἀπό τά βάθη τῆς φυχῆς μου. Εἴθε νῦναι καλή καὶ εὐλογημένη ἡ νέα Χρονιά, πού μᾶς δωρίζει ἡ Ἀγάπη καὶ τό ἀπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ μας. Εἴθε νά κυλήσῃ μέ λιγότερες θλίψεις καὶ δυσκολίες, εἴθε νά περάσῃ, προτοῦ καὶ αὐτή πέση στὸν ἀπέραντο ὥκεανό τοῦ χρόνου, μέ θυγεία καὶ δημιουργικότητα. Πολλά τά ἔτη σας!

Αὐτή χυρίως εἶναι ἡ εὐχή, πού ἀκούεται νά βγαίνει ἀπό τά χείλη ὅλων. Τά χρόνια νά εἶναι ὅσο τό δυνατόν περισσότερα! Νά ἔχη πάντοτε ἴσχυ ὁ λόγος τοῦ φαλμωδοῦ πρόστον Θεόν, τόν αἰώνιον καὶ ἄχρονον: «Ζωήν ἡτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰώνα αἰώνος» (Ψαλμ. 20, 5). Ἡ ἐπιθυμία ἡ ἐνδόμυχη τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι νά ζήσῃ πολλά χρόνια πάνω στή γῆ, νά ζήσῃ ἀκόμη καὶ ὅταν φθάσῃ σέ βαθύ γῆρας. "Ἄς θυμηθοῦμε τόν διάλογο μεταξύ τοῦ πατριάρχου Ἰακώβ καὶ τοῦ Φαραώ, ὅταν ὁ δεύ-

τερος ρώτησε τόν πρῶτο πόσων χρόνων εἶναι. «Ἐίπε δέ Φαραώ τῷ Ἰακώβ πόσα ἔτη ἡμερῶν τῆς ζωῆς σου; καὶ εἶπεν Ἰακώβ τῷ Φαραώ· αἱ ἡμέραι τῶν ἔτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ, ἐκατόν τριάκοντα ἔτη, μικραί καὶ πονηραί γεγόνασιν αἱ ἡμέραι τῶν ἔτῶν τῆς ζωῆς μου, οὐκ ἀφίκοντο εἰς τάς ἡμέρας τῶν ἔτῶν τῆς ζωῆς τῶν πατέρων μου, ἃς ἡμέρας παρώκησαν» (Γένεσις 47, 8-9).

“Οπως βλέπομε στό ἐδάφιο αὐτό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ Ἰακώβ ἀν καὶ ἦτο 130 ἔτῶν!, παραπονεῖται στόν Φαραώ καὶ προστάτη τοῦ ἔνδοξου υἱοῦ του Ἰωσήφ τοῦ παγκάλου, ὅτι τά γηρατείᾳ του εἶναι δύσκολα καὶ λίγα μάλιστα ἐν σχέσει μέ τούς προγόνους του, δηλαδή τόν παπποῦ του τόν Ἀβραάμ πού ἔζησε 175 χρόνια ἢ τόν πατέρα του τόν Ἰσαάκ, πού ἔζησε ἀκόμη περισσότερα, δηλαδή 180 χρόνια!

‘Αλλά ἃς μή μᾶς ἐκπλήσσῃ τό παράπονο γιά τήν ἡλικία τοῦ γέροντα Πατριάρχη Ἰακώβ τῶν 130 ἔτῶν. Καί ἀλλα τόσα χρόνια νά τοῦ ἔδινε ὁ Θεός πάλι θά ἐπιθυμοῦσε ἀκόμη περισσότερα. ‘Ο ἀνθρωπος εἶναι ἀκόρεστος στά χρό-

Κοπή Βασιλόπιττας μέ τίς ἀρχές τῆς Πόλεως εἰς τήν αἰθουσα τοῦ θρόνου τῆς Ι. Μητροπόλεως.

I TW NEW ETEI

‘Υπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
’Ελευθερουπόλεως κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

νια! Ἡ δίφα γιά ζωή εἶναι ἀσβεστη, πρᾶγμα πού ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀποφῆ τὴν πολύ σωστή, ὅτι ἡ ἀγάπη γιά τὴν ζωή εἶναι κάτι τό ἔμφυτο στὸν καθένα μας, καὶ ἐπομένως ὡς ἔμφυτο θά πρέπει Ἐκεῖνος, πού φύτευσε τό αἰσθημα αὐτό, νά ἔχῃ τὸν τρόπονά τού ἰκανοποιήση.

2. Τό ἀθάνατο νερό

Ναί, ἔτσι εἶναι σύμφωνα μέ τὴν ἀγία πίστη μας. Ὁ Θεός ἔπλασε τὸν ἀνθρωπὸ ὅχι βέβαια ἀθάνατο, ἀλλὰ δυνάμενο, ἐάν ἥθελε καὶ συμμόρφωνε ἀπόλυτα τὸ θέλημά του μέ τοῦ Θεοῦ τὸ ἀλάνθαστο θέλημα, νά μείνη ἀθάνατος. Ἔγινε ὅμως ὅτι ἔγινε, ὅπως γνωρίζομε ἀπό τὴν Ἀγία Γραφή μας. Καί πάλι ὅμως αὐτό τὸ ἔμφυτο αἰσθημα στὸν καθένα μας γιά ζωή πολλή, ἀτέλειωτη, αἰώνια, πάλι δέν τό λησμόνησε, Ἐκεῖνος πού ἦλθε στή γῆ ἀπό τοὺς οὐρανούς γιά νά διορθώσῃ ὅλα τά ἀνθρώπινα σφάλματα καὶ λάθη.

Καί πῶς τό διόρθωσε ὁ Ἐνανθρωπήσας Κύριός μας, ὃστε ἡ εὔχή πού ἀπευθύνομε τίς ἡμέρες αὐτές εἰς ἑαυτούς καὶ ἀλλήλους, χρόνια πολλά καὶ καλά, νά γίνη κάποια πραγματικότητα; Σέ ὅλους δέν συμβαίνει κάποτε τό τέλος τοῦ ἐπίγειου χρόνου; Σέ δικαίους καὶ ἀδίκους, σέ ἀσεβεῖς καὶ εὐσεβεῖς; Εἶναι κανείς αἰώνιος; ’Ακοῦστε. **Μᾶς τό ἔξήγησε ὁ Ἰδιος ἐρμηνεύο-**

ντας τί σημαίνει γιά Ἐκεῖνον, τὸν Χριστό μας, ὅχι ἀπλῶς πολλά χρόνια, ἐκατό καὶ ἐκατόν πενήντα, ἀλλά αἰώνια, αἰώνια ζωή. Πές μας, λοιπόν, Χριστέ Βασιλεῦ, πῶς θά ἔχωμε τὴν αἰώνια ζωή; Καί μᾶς εἴπε τό χρυσό Του στόμα, ὅταν τὴν μεγάλη Πέμπτη προσευχόταν στὸν Οὐράνιο Πατέρα Του. «Ἄυτη ἔστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινόν

Θεόν καὶ ὅν ἀπέστειλας
’Ιησοῦν Χριστόν» (Ἰωάννου 17,3).

Εἴμαστε τόσο στενά
συνδεδεμένοι μέ
την Ἐκκλησία μας, μέ
τὸν Χριστό μας,
τότε εἴμαστε στό κανά-
λι τῆς αἰωνιότητος,
δέν Φοβόμαστε
τίωτε!

ἀγαπήσωμε. Εἴμαστε τόσο στενά συνδεδεμένοι μέ τὴν Ἐκκλησία μας, μέ τὸν Χριστό μας, τότε εἴμαστε στό κανάλι τῆς αἰωνιότητος, δέν φοβόμαστε τίποτε!

Αὐτό εὔχομαι ἐγκαρδίως σέ ὅλους σας. Τό νέο ἔτος νά γνωρίσωμε καλύτερα τὸν Χριστό μας, τό Εὐαγγέλιο Του, τὴν Ἐκκλησία του. Νά αὐξηθῇ ἡ ἀγάπη μας στό πάντιμό Του Πρόσωπο. Καί τότε πανευτυχεῖς θά ἀρχίσωμε νά ἀπολαμβάνωμε ἀπό τώρα τὴν αἰώνια, τὴν ἀτέλειωτη ζωή καὶ μακαριότητα. ’Αμήν.

«Ο ρόλος του Ιερέα-Ποιμένα στήν έποχή μας»

Mέση άφορμή τά τελευταῖα γεγονότα που διαδραματίζονται στίς μέρες μας και άφορούν μία ουσιαστική πολεμική κατά τῆς Εκκλησίας καί τοῦ Ιεροῦ Κλήρου, θά ήθελα στήν πρώτη μας ἐπικοινωνία ἀπό τήν παρούσα στήλη τοῦ περιοδικοῦ τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως μας, που μέ άγάπη πολλή μοῦ ἀνέθεσε ὁ Σεβασμώτατος Ποιμενάρχης μας, νά ἀσχοληθῶ μέ τὸν ρόλο τοῦ Ιερέα καί ποιμένα στήν σύγχρονη κοινωνίᾳ. Θά ἀσχοληθοῦμε λοιπόν μέ τήν πλέον δύσκολη ἀποστολή, που εἶναι τοῦ Ιερέως, καί μάλιστα σέ μια ἐποχή που οἱ θεσμοί κλονίζονται καίρια καί ὁ λαός ἀναζητᾷ καθοδηγητές.

“Οταν ξεκινήσαμε νά πλάθουμε τό ὄνειρο γιά τήν πορεία μας στὸν χῶρο τῆς Εκκλησίας, γνωρίζαμε ἐκ τῶν πραγμάτων πώς εἶναι πολύ δύσκολος ὁ δρόμος αὐτός. “Οταν ὅμως τό παιδικό ὄνειρο, πῆρε σάρκα καί ὅστα, ως ὑψιστη ἔκφραση ἀφοσίωσης στὸν Δεσπότη Χριστό, τότε πλέον ἀρχισε νά γίνεται βίωμα ἡ ἀποστολή μας αὐτή. Γιά κάποιους «νεοδιανοούμενους» δυστυχῶς ὁ ρόλος τοῦ Κλήρου εἶναι μηδαμινός. Κάποτε ὁ Ιερέας ἦταν τό σύμβολο ὅχι μᾶς θεοκρατικῆς κοινωνίας, δηποτες ἐπιμένουν νά λένε, ἀλλά μᾶς κοινωνίας ἀγάπης καί ἐνότητος, κάτι πού ὑφίσταται ἀκόμα στήν ἐπαρχία.

Διερωτῶμαι πραγματικά, μήπως ἀρχίσαμε νά ξεχνοῦμε τόν προορισμό μας, ἡ ἀπλά διανύουμε μία περίοδο κρίσης ἀπό τίς πολλές πού ἔχει περάσει ἡ Εκκλησία στό παρελθόν; Ἡ Ιερωσύνη δέν εἶναι ἐπάγγελμα ἀλλά ὑψιστο ὑπούργημα, που σκοπό ἔχει τήν συνένωση τῶν ἀνθρώπων διά τῶν Ιερῶν μυστηρίων μέ τόν Θεό. Ἀκόμα καί ἀν κάποιοι ἀπό ἐμας τούς κληρικούς, ἐλάχιστοι σίγουρα, διέπουν τήν Ιερωσύνη ὡς ἐπάγγελμα, αὐτό δέν σημαίνει, πώς ἴσχύει γιά τίς χιλιάδες Ελλήνων Κληρικῶν, που ἀφοσιωμένοι διακονοῦν Τόν Θεό καί τόν λαό τοῦ Θεοῦ. Οἱ Κληρικοὶ ἔχουμε πρότυπα πολλά ὡς δόδοεῖκτες γιά τήν πορεία καί τό ἔργο μας στόν ἀμπελώνα τοῦ

Κυρίου, πραγματικούς ἰδεολόγους, πού ἐπισφράγισαν ἀκόμα καί μέ τό προσωπικό τους μαρτύριο τήν ὑψιστη ἀποστολή τοῦ ποιμένα στήν ἐποχή τους, ὅταν τό Εθνος μας περνοῦσε δύσκολες ὥρες.

Ἐπαψε πλέον ὁ ρόλος τοῦ Ιερέα νά εἶναι παιδαγωγικός; Μά ἀκόμα καί σήμερα ἔρχονται νέοι νά μᾶς συμβουλευθοῦν στίς ἐκκλησίές μας γιά τά προβλήματα πού τούς ἀπασχολοῦν καί νά ζητήσουν τήν προσευχή τοῦ Ιερέως γιά τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζουν. Πόσες φορές μᾶς ἐπισκέπτονται ἀνθρωποί καί ζητοῦν τήν ἐπέμβαση τοῦ Ποιμένα τῆς Ενορίας γιά οἰκογενειακά προβλήματα, πού προκύπτουν μεταξύ συζύγων ἡ καί παιδιῶν;

Ἐπαψε ὁ ρόλος τοῦ Ιερέα νά εἶναι κοινωνικός; Πόσες φορές δέν πρωτοστατοῦμε στήν ἀντιμετώπιση σοβαρῶν προβλημάτων, πού μαστίζουν τήν κοινωνία, ὅπως στό ζήτημα τῶν Ναρκωτικῶν, τήν ἀνεργία, τήν κακοποίηση τῶν γυναικῶν –μέ εἰδικό μάλιστα ξενώνα, πού φροντίζει τίς γυναικες αὐτές, ὑποκαθιστώντας στόν τομέα αὐτό τήν Πολιτεία-καθώς καί σέ τόσα ἀλλά ζητήματα πού ἀφοροῦν τό πλάσμα τοῦ Θεοῦ, τόν ἀνθρωπο.

Ἐπαψε τέλος ὁ ρόλος τοῦ Ιερέως νά εἶναι κοινωφελής; Εάν ἡ Πολιτεία κτίζει ἔνα Νοσοκομεῖο ἡ κάτι ἀλλο, τρέχουν ὅλα τά Μ.Μ.Ε. νά καλύψουν τό γεγονός μέ τυμπανοκρουσίες καί χειροκροτήματα, ἀλλά πόσοι δημοσιογράφοι καί πόσα κανάλια ἀσχολήθηκαν μέ τήν προβολή τῶν χιλιάδων μερίδων φαγητοῦ πού σέ ὅλη τήν Επικράτεια διατίθενται ἐπί καθημερινῆς βάσεως σέ συνανθρώπους μας, μέ ἐκαποντάδες Ιδρύματα τῆς Εκκλησίας τῆς Ελλάδος πού ἀθόρυβα ἀπαλύνουν τόν πόνο καί φροντίζουν ἀνθρώπους κάθε ήλικίας; Ἀπό τά στατιστικά στοιχεῖα πού δημοσιεύονται στά «Δίπτυχα» τοῦ ἔτους 2006, μποροῦμε νά ἀντιληφθοῦμε τό μέγεθος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κοινωφελῶν Ιδρυμάτων, σέ ὅλες τίς Ιερές Μητροπόλεις τῆς Εκκλησίας

τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου Θωμᾶ Ἀνδρέου

τῆς Ἑλλάδος: 350 Γηροκομεῖα, Βροφονηπιακοί Σταθμοί, Στέγες κατακοίτων, παιδικές Κατασκηνώσεις κ.λπ. 1839 Φιλόπτωχα Ταμεῖα καὶ 184 Σπίτια Γαλήνης σέ δλες τις Μητροπόλες πού προσφέρουν καθημερινά περίπου 30.000 μερίδες φαγητοῦ σέ συνανθρώπους μας καί σέ τόσα ἄλλα, πού ποτέ ἡ Ἐκκλησία δέν προσπάθησε νά προδάλλει γιατί ἀπό τῆς ἰδρυσεώς Της ἀπό τὸν Ἀρχηγό καὶ τελειωτή τῆς Πίστις μας Ἰησοῦ Χριστό, τό ἔργον αὐτό γίνεται ἀθόρυβα.

Κατά τὸν Ἀδελφόθεο Ἰάκωβο δέν ὑφίσταται γνήσια Πίστις χωρίς ἔργα: «Τί τὸ ὅφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχῃ; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν; Ἐάν δέ ἀδελφός ἡ ἀδελφή γυμνοί ὑπάρχωσι καί λειπόμενοι ὥσι τῆς ἐφημέρου τροφῆς... τί τὸ ὅφελος; οὕτω καί ἡ Πίστις, ἐάν ἔργα μή ἔχῃ νεκρά ἐστί καθ' ἑαυτήν... δειξόν μοι τὴν πίστιν σου, ἐκ τῶν ἔργων σου» (Ἰακώβου 6’ 14-18).

“Ο ρόλος τοῦ Ποιμένα στήν ἐποχή μας, ἄλλα καί σέ κάθε ἐποχή παραμένει ὁ ἕδιος. Ἡ Λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ διακονία τοῦ ἀνθρώπου. ” Ετσι συλλάβαμε τό δραμα τῆς Ἀγίας Ιερωσύνης, ἐτσι θά φύγουμε ἀπό τὴν ζωὴν αὐτή ἀφήνοντας τὴν παρακαταθήκη εἰς διαδοχή τῶν ἐπομένων ἀπό ἐμας, ὅπως καί ἐμεῖς τὴν παραλάβαμε ἀπό κάποιους ἄλλους, πού μέ τὴν ἀγία ζωὴ τους χάραξαν τὴν ἀποστολή μας στόν ἀμπελῶνα τοῦ Ναζωραίου. Ο ρόλος μας εἶναι διαχρονικός. Καί νά εἴσθε σίγουροι, πώς δέν «μαζεύουμε» ὅλοι γιά τὰ «γεράματά» μας, γιατί ἀπό τὴν ἀρχή ἐμπιστευθήκαμε τὴν ζωὴ μας στό Θεό! ” Αν κάτι ἀπολαμβάνουμε αὐτό εἶναι ἡ ἔκδηλη ἀγάπη τῶν ἐνοριτῶν μας, τοῦ πιστοῦ λαοῦ πού ποιμαίνουμε, τοῦ λαοῦ πού ἔμαθε πώς τὸ τιμημένο ράσσο τοῦ ἀπλοῦ παπᾶ τὸν ὑποδέχεται στή ζωὴ καί τό ἕδιο ράσσο τὸν ἀποχαιρετᾶ, δταν

φεύγει ἀπό αὐτήν. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ μόνος θησαυρός πού δέν ἀλλάζει μέ κανένα θησαυρό ἐπί τῆς γῆς, γιατί ἡ περιουσία μας εἶναι ὁ περιουσίος λαός Τοῦ Θεοῦ.

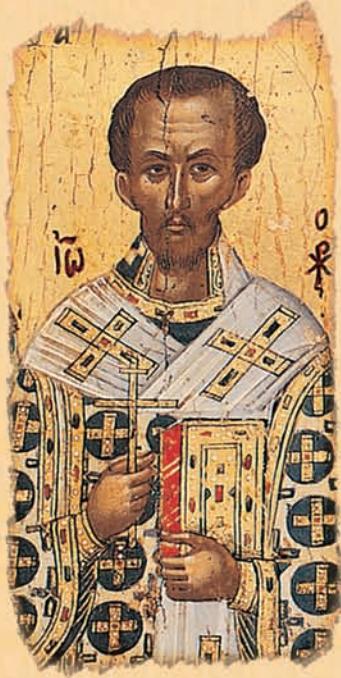
“Ο Σεβασμιώτατος κοντά στούς γέροντες καὶ ἀσθενεῖς.

“Ο π. Κοσμᾶς ἐφημέριος Μεσιᾶς συγκεντρώνει τρόφιμα διά τόν δοκιμαζόμενο Σερβικό λαό.

ΕΞΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝΟΙ τὸν καιρόν

Ενας ἀκόμη χρόνος πέρασε τό κατώφλι τῆς αἰωνιότητας. "Οπως τό ποτάμι, ἀκολουθώντας μιά συγκεκριμένη πορεία, κυλά καὶ χάνεται μέσα στά πελάγη τῆς θάλασσας, ἔτσι ἀκριβῶς καί ὁ κάθε χρόνος, ἀκολουθώντας τή σταθερή ἐτήσια πορεία του, χάνεται μέσα στό πέλαγος τῆς αἰωνιότητας, παραδίδοντας τή σκυτάλη στό ἐπόμενο νέο ἔτος.

Αὐτή ἡ σταθερή καὶ βεδαία ἐναλλαγή τῶν ἐτῶν, ἡ ἀέναη πορεία τοῦ χρόνου πρός τήν αἰωνιότητα, ὅπως εἶναι φυσικό ἐπηρεάζει καὶ συμπαρασύρει μαζί καὶ τόν ἄνθρωπο. Ἐμδαθύνοντας κανείς σ' αὐτό τό φαινόμενο τοῦ χρόνου, κατανοεῖ τό δραχύ τῆς ζωῆς καὶ προσπαθεῖ νά ἐπιτύχει τήν καλύτερη ἀξιοποίησή της, γιά κοινωνική κατάξιωση καὶ οἰκονομική εὐημερία.

Πόσοι ὅμως διέπουμε τήν νέα χρονιά ὡς μιά εὔκαιρια, τήν δοπία δωρίζει ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο, γιά τήν πνευματική ἄνοδο καὶ προκοπή, μέσα ἀπό τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του; Πόσοι ἀραγε στήν ἀνατολή τοῦ νέου ἔτους κάνοντας ἔναν ἐσωτερικό αὐτοέλεγχο, ἐξετάζουμε τά πεπραγμένα τῆς παρελθούσης χρονιᾶς καὶ παίρνουμε γεν-

ναῖες ἀποφάσεις, γιά τήν καινούργια;

"Ο Χρυσορρήμων Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας Ἀγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς προτρέπει: «Οταν ἵδης ἐνιαυτόν πληρωθέντα, εὐχαρίστησον τῷ Δεσπότῃ ὃτι σέ εἰσήγαγεν εἰς τήν περίοδον ταύτην τῶν ἐνιαυτῶν. Κατάνυξόν σου τήν καρδίαν, ἀναρίθμησάί σου τόν χρόνον τῆς ζωῆς, εἰπέ πρός ἑαυτόν αἱ ἡμέραι τρέχουσι καὶ παρέρχονται, οἱ ἐνιαυτοί πληροῦνται, πολὺ τῆς ὁδοῦ προεκόψαμεν. Ἄρα τι ἡμῖν εἴργασται καλόν; Ἄρα μή κενοί καὶ ἔρημοι δικαιοσύνης ἀπάσης ἐντεῦθεν ἀπελευσόμεθα; Τό δικαστήριον ἐπί θύραις, πρός γῆρας ἡμῶν ἐπείγεται λοιπόν ἡ ζωή»¹. "Οταν, λοιπόν, μπαίνουμε σέ μιά καινούργια χρονιά πρέπει καταρχήν νά δοξολογήσουμε τόν Θεό καὶ ἐπειτα διέπουμε τή ζωή νά τρέχει βιαστικά πρός τά γηρατειά, καθώς οἱ μέρες τρέχουν καὶ περνοῦν, νά ἀναρωτηθοῦμε: Τί καλό ἐπραξα μέχρι σήμερα; Τί πρόσφερα στό Θεό; Μήπως φύγω ἀπ' αὐτήν τή ζωή μέ χέρια κενά καλῶν ἔργων;

Γιά νά ἀξιοποιήσουμε, λοιπόν, καταλλήλως τό χρόνο πρός

τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας, πρέπει νά έκμεταλλευθοῦμε καί τήν παραμικρή του στιγμή. Διότι ὁ χρόνος εἶναι πιό πολύτιμος ἀκόμη καί ἀπό τά χρήματα καί τήν ὑγεία. Μία μικρή καί ἀσήμαντη εὐκαιρία, ἐάν ἀφήσουμε νά χαθεῖ, μπορεῖ νά θέσει ἐμπόδια στήν πορεία μας πρός τὸν Οὐρανό. «Χρήματα ἔαν ἀπωλέσωμεν» τονίζει ὁ Μέγας Βασίλειος, «δυνάμεθα καί αὐθις αὐτά ἐπιλαβέσθαι. Καιρόν δε ἔαν ἀπωλέσωμεν, ἀλλ' εὑρεῖν οὐ δυνάμεθα».

Γι' αὐτό πολύ σωστά εἶπαν: «Αν χάσεις χρήματα, δέν ἔχασες κάτι σπουδαῖο, γιατί καί χωρίς αὐτά μπορεῖς νά κερδίσεις τή ζωή.» Αν χάσεις τήν υγεία σου, ἔχασες δέδαια κάτι πολύτιμο, ἀλλά μπορεῖς νά τήν ἐπανακτήσεις. «Αν χάσεις ὅμως τό χρόνο σου, δηλαδή τό παρόν, τό «σήμερα», ἔχασες τό πᾶν.

Ἐνα ἀνεκμετάλλευτο λεπτό, μπορεῖ νά μᾶς στοιχίσει τήν αἰωνιότητα. Στιγμές ἀναβολῆς, ὀκνηρίας, ὑποχωρήσεως στόν πειρασμό, δλιγοπιστίας, φιλοδοξίας θά ἔχουν ὀπωσδήποτε ἄσχημα ἀποτελέσματα, ἔμμεσα ἢ ἄμεσα στό μέλλον.

Ἐνα λεπτό εἶναι ὅχι μόνο μία στιγμή τοῦ χρόνου, ἀλλά δλόκηληρη ἡ ζωή μπροστά στήν αἰωνιότητα.

Στήν ἀνατολή τοῦ νέου ἔτους, ἐπιβάλλεται νά θέσουμε τούς στόχους μας γιά τήν νέα χρονιά. Νά καταρτίσουμε τόν πνευματικό μας σχεδιασμό καί νά προ-

γραμματίσουμε τόν πνευματικό μας ἀγώνα, προκειμένου νά κερδίσουμε τόν χρόνο πού μᾶς χαρίζει ὁ Θεός. Σύμφωνα μέ τόν Μέγα Βασίλειο, ὁ χρόνος εἶναι σάν τό ζεῦμα τοῦ ποταμοῦ. «Οπως κανείς δέν μπορεῖ νά σταματήσει τό ζεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἐκτός καί ἂν ἀνακόψει τήν ὁρμή τοῦ νεροῦ κατά τό ξεκίνημά του, ἔτσι οὔτε τό χρόνο μπορεῖ κανείς νά συγκρατήσει ἢ νά τόν ἀνακαλέσει ἐκτός κι ἂν τόν προλάβει τή στιγμή πού ἔρχεται. «Καὶ ὡς οὐκ ἔστι ζεῦμα ποταμοῦ στῆσαι εἰ μή τις κατά τήν πρώτην ἔντευξιν καί προσβολήν ἀνελόμενος εἰς δέον τῷ ὄντα χρήσαιτο, οὕτως οὐδέ τόν χρόνον ταῖς ἀναγκαστικαῖς περιόδοις ἐλαυνόμενον ἐπισχεῖν, οὐδέ παρελθόντα ἀναλῦσαι εἰς τό κατόπιν· εἰ μή τις προσάγοντος λάθοιτο»².

Βλέπουμε, λοιπόν, πόση βαρύτητα δίνουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας στό ρόλο τόν ὅποιο παίζει ἡ σωστή καί ἔγκαιρη ἀξιοποίηση τοῦ χρόνου γιά τήν κατάκτηση τῆς αἰωνιότητος.

Καθώς δρισκόμαστε στήν ἀρχή σχεδόν τῆς νέας χρονιᾶς, ἃς ἀναλογιστοῦμε τήν πολυτιμότητα τοῦ χρόνου, κι' ἃς θέσουμε μιά νέα ἀφετηρία στό πνευματικό στίδιο τῆς ζωῆς μας πάνω στή βάση τήν ὅποια μᾶς ὁρίζει ὁ Οὐρανοβάμων Ἀπόστολος Παῦλος: «Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε· μή ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι»³.

Σύμφωνα μέ τόν Μέγα Βασίλειο, ὁ χρόνος εἶναι σάν τό ζεῦμα τοῦ ποταμοῦ. «Οπως κανείς δέν μπορεῖ νά σταματήσει τό ζεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἐκτός καί ἂν ἀνακόψει τήν ὁρμή τοῦ νεροῦ κατά τό ξεκίνημά του, ἔτσι οὔτε τό χρόνο μπορεῖ κανείς νά συγκρατήσει ἢ νά τόν ἀνακαλέσει, ἐκτός κι ἂν τόν προλάβει τή στιγμή πού ἔρχεται.

1. Ἰω. Χρυσ. «Λόγος ταῖς Καλάνδαις», ΕΠΕ, 31, 474.

2. Μεγ. Βασιλείου «Ομιλία οηθεῖσα ἐν λιμῷ καί αὐχμῷ», ΕΠΕ, 7, 154.

3. Ἐφεσίους, ε', 15-16.

Ιά τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἐμφανιστεῖ στή χώρα μας, ὅπως και στήν περιοχή μας, διάφορες θρησκευτικές ὁμάδες, οἵ ὅποιες δραστηριοποιούνται και προσπαθοῦν νά διαδοθοῦν ὅχι μόνο στίς μεγάλες πόλεις, ἀλλά ἀκόμη και στά μικρότερα και ἀπομακρυσμένα χωριά. Αὐτό εἶναι ἔνα πρόβλημα πού ἀνησυχεῖ ὅχι μόνο τόν ἀπλό πιστό λαό, ἀλλά ὀλόκληρη τήν ἐπίσημη Ἐκκλησία. Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχει ἀσχοληθεῖ ἰδιαιτέρως μέ τό θέμα αὐτό.

Ίστορικά ἀναφέρουμε ὅτι οἱ περισσότερες ἀπό τίς σύγχρονες αἰρέσεις ἐμφανίζονται γύρω στό 19^ο αἰώνα. Ἀναπτύχθηκαν σέ κύκλους Προτεσταντῶν, κυρίως στίς Νότιες Πολιτεῖες τῶν Η.Π.Α., γιατί αὐτές θεωροῦνται ὅτι εἶναι ὑποβαθμισμένες κοινωνικά και πολιτιστικά. Ἀπό τήν Ἀμερική τό ρεῦμα αὐτό τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων ἔφασε στήν Εὐρώπη τήν ἐποχή ἀνάμεσα στούς δύο παγκοσμίους πολέμους. Τότε τό κλιμα ἥταν κατάλληλο γιά προσηλυτισμό.

Αὐτό πού χρειάζεται νά μᾶς ἀνησυχεῖ εἶναι ἡ γρήγορη διάδοση και ἡ ἐπιτυχία τῶν σύγχρονων αἰρέσεων σέ βάρος ὅχι μόνο τῆς δικῆς μας Ἐκκλησίας, ἀλλά και τῶν ἄλλων Ὁμολογιῶν. Τό φαινόμενο αὐτό εἶναι καθολικό και μάλιστα τοῦ είκοστοῦ αἰώνα.

Τήν τελευταία περίπου δεκαπενταετία ἔχουμε στή χώρα μας μεγάλη δραστηριότη-

τα τῶν δργάνων τῶν αἰρέσεων δυστυχῶς μέ πολλούς πικρούς καρπούς. Καθημερινά γινόμαστε μάρτυρες ἐμφανίσεως νέων τέτοιων κινήσεων μέ διάφορα πρόσωπα. Πολλές φορές κρύδουν τό ἀληθινό πρόσωπό τους και ἐμφανίζονται μέ ψευδεπίγραφες προσωνυμίες πού τίς ἀλλάζουν συχνά δόνόματα. Δραστηριοποιούνται στή χώρα μας πάρα πολύ συχνά. Ἔτσι εἶναι πάρα πολύ δύσκολα ὅχι μόνο νά τούς παρακολουθεῖς, ἀλλά και νά γνωρίζεις τούς σκοπούς πού ἔχουν προτεραιότητα. Μιά ἀκόμη μεγάλη δυσκολία εἶναι ὅτι δέν ἔχουν διαμορφωμένες θεολογικές θέσεις, ἀλλά και ὅταν ἔχουν, δέν εἶναι πάντα δεσμευτικές.

Σκοπός μας εἶναι, νά παρουσιάζονται πολύ ἀπλά οἱ αἰρετικές διδασκαλίες τῶν νεοφανῶν αὐτῶν κινημάτων, ὅστε νά μποροῦν νά προφυλάσσονται οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ἀπό τά κινήματα αὐτά. Σχετικά γράφει δ Ἀγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων: «Τό δλαδερό ἀγριόχορτο κάνει ἀπόπειρα νά νομιστεῖ ὡς σιτάρι, γιατί ἀποκτᾶ μέν κατά τό σχῆμα ὅμοιότητα πρός αὐτό, ἀλλά ἀπό τή γεύση ἔξακριδώνται ἀπό ἐκείνους πού μποροῦν νά διακρίνουν τά πράγματα».

“Ολο και νέες αἰρέσεις ἐμφανίζονται μέσα ἀπό κάθε προσπάθεια τῶν Χριστιανῶν νά ἐρμηνεύσουν αὐτόδουλα τό Εὐαγγέλιο. Νά συνδέσουν τό μήνυμα τῆς σωτηρίας μέ συγκεκριμένες συνθῆκες ἡ νά δργανώσουν

Τί εἶναι Ἀλήθεια καί τί πλάνη – Αἵρεση

Ἀρχιμ. Ἐλευθερίου Εὐδοκίδη

τή ζωή τῶν ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων μέ διαφορετικό τρόπο. Πολύ ἀπλά θά πρέπει νά ἐμπεδώσουμε ὅλοι: **Ἡ αἰτία εἶναι ὁ Ἑγωισμός.** Μάλιστα ὁ ἴστορικός Θεοδώρητος μᾶς πληροφορεῖ πώς ὁ Ἑγωισμός ὁδήγησε τὸν Ἡρειο στὴν πτώση. Λέει ὁ **Μ. Βασίλειος:** «*Ο αἱρετικός διεκδικεῖ νά ἐπιβάλει συμπεράσματα καί κανόνες δικούς του καί θέλει μᾶλλον νά κυνδερνᾶ ἀντίθετα πρός τὸν Κύριο παρά νά ἔξουσιάζεται ἀπό αὐτὸν (τὸν Κύριο).*» Ἐπόμενο εἶναι ὅτι ὁ Ἑγωισμός ἀπομακρύνει τὸν αἱρετικό ἀπό τὴν Ἀλήθεια, ἄρα ἀπομακρύνεται ἀπό τὴν Ἐκκλησία, τὸν Ἐπίσκοπο, τὸν Ἱερέα. Γιατί θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ὑψίστη αὐθεντία, ὑπεράνω τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ σύγχρονες αἱρέσεις ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει μόνο δόγματα. «Οτι στερεῖται ἐμπειριῶν καὶ ἔρχονται αὐτοὶ νά καλύψουν αὐτό τὸ κενό. Δηλαδή παρουσιάζονται σάν μιά «πνευματική φωλιά» πού προσφέρει «θαλπωρή».

«Ἐνα βασικό σημεῖο στὸ ὅποιο ἐπιμένουν οἱ ψευδοχριστικές αὐτές ὅμιδες εἶναι ἡ προσωπική τάχα ἐμπειρία τῶν ἥγετῶν τους. Βέβαια ἡ Ἄγια Γραφή κάνει λόγο γιά ἐμπειρίες γνήσιες καὶ γιά ἐμπειρίες πού προέρχονται ἀπό τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης. Γιά παράδειγμα. Ὁ Ἀαρὼν μέ ἐντολή τοῦ

Θεοῦ, στήν Παλαιά Διαθήκη, φίπτει τή ράβδο του μπροστά στό Φαραώ καὶ γίνεται φίδι. Τό ἵδιο ὅμως κάνουν καί οἱ μάγοι τῆς Αἴγυπτου. Γι’ αὐτό χρειάζεται μεγάλη προσοχή «διότι ψευδόχριστοι, ψευδοδιδάσκαλοι καὶ ψευδοφρήτες θά προβάλλουν σημεῖα μέ ἀποτέλεσμα νά φέρουν σύγχυση καὶ νά πλανήσουν ἄν εἶναι δυνατόν ἀκόμη καὶ τούς ἐκλεκτούς» λέει ὁ Κύριος στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου (κδ' 24-25). »Αν κανείς στηριχθεῖ στή δική του λογική, στίς δικές του προσωπικές ἐμπειρίες, εἶναι πολύ εὔκολο, σίγουρο καὶ ἀναπόφευκτο νά ὁδηγηθεῖ στήν πλάνη. Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός δέν διατρέχει τὸν παραμικό κίνδυνο δταν κάνει ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ διδασκαλίες αὐτές τῶν νεοφανῶν καὶ ἄλλων αἱρετικῶν μοιάζουν μέ πέλαγος

πού ἐμεῖς πρέπει νά ἀποφεύγουμε. Ὁ Ἰππόλυτος, μαθητής τοῦ Εἰρηναίου, γράφει πώς οὐσιαστική βοήθεια γιά νά ἀποφευχθεῖ ἡ πλάνη τῶν αἱρέσεων εἶναι ἡ καταφυγή στήν Ἐκκλησία, ὅπου σέ αὐτήν δρίσκεται τό ἔργο τοῦ Ἅγιου Πνεύματος καὶ ἡ ὅποια ἐκπροσωπεῖται ἀπό τὴν Ἱεραρχία τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν Πρεσβυτέρων καὶ διασώζει τό δόγμα τῆς πίστεως διά μέσου τῶν αἰώνων.

ἢ Αὐτὸν κανείς στηριχθεῖ στή δική του λογική, στίς δικές του προσωπικές ἐμπειρίες, εἶναι πολύ εὔκολο, σίγουρο καὶ ἀναπόφευκτο νά ὁδηγηθεῖ στήν πλάνη.

‘Ο Ἅγιος Εὐγένιος ὁ Τραπεζούντιος
καὶ ὁ Ἱερός Ναός του στό Χορτοκόωι.
(21 Ἰανουαρίου)

Μ

ιά ἀπό τίς μεγαλύτερες μιօρφές τῶν Μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Ἅγιος Εὐγένιος, τοῦ ὅποιου ἡ τιμὴ ὡς «μεγαλάθλου» ἀγίου καὶ μάρτυρος ἐπιδιήθηκε στήν Τραπεζούντα ἀμέσως μετά τὸν μαρτυρικό Θάνατό του, τό ἔτος 292, καὶ κυρίως ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Κομνηνοῦ Ἀλεξίου τοῦ Α' (1204-1222).

Ο Ἅγιος Εὐγένιος, ἦταν βλαστός εὐλαβῶν γονέων, γενναῖος χριστιανός, πού μέ τὴν ζωὴν καὶ τὸ παραδειγμά του δίδασκε τὸν ἀληθινὸν Τριαδικό Θεό, σὲ μά ἐποχή πού βασίλευαν οἱ γνωστοί φοιδεροί διώκτες αὐτοκράτορες τῶν χριστιανῶν Διοκλητιανός καὶ Μαξιμιανός (286-305) οἱ ὅποιοι καλοῦσαν μέ ἐπιστολές, ἀλλά καὶ διορίζοντας στίς ἐπαρχίες τους σκληρούς διοικητές, δλους τοὺς πολίτες τῆς μεγάλης Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας νά προσκυνοῦν τά εἰδωλα, διότι διαφορετικά τούς περίμεναν φρικτά βασανιστήρια καὶ μαρτυρικός θάνατος!

Στήν περιοχή τῆς Τραπεζούντας στάλθηκε ὡς ἐκπρόσωπός τους ὁ Λυσίας, ὁ ὅποιος ἐπιδίωξε μέ μῖσος νά ἔξολοθρεύσει τούς χριστιανούς τῆς περιοχῆς του.

Ἐμαθε, λοιπόν, ὅτι διδάσκαλοι τῶν χριστιανῶν ἦταν τρεῖς νέοι: ὁ Εὐγένιος, ὁ Οὐαλεριανός καὶ ὁ Κανίδιος πού παρακινοῦσαν τούς πιστούς νά καταφρονοῦν τά Βασιλικά προστάγματα καὶ νά πιστεύουν στὸν Ἐσταυρωμένο Χριστό. Αὐτούς προ-

σπάθησε καὶ κατάφερε νά τούς ἀνακαλύψει καὶ νά τούς συλλάβει, μαζί μέ τόν μαθητή τους τόν Ἀκύλα.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, μέ τόλμη ὅμολόγησαν μπροστά στόν Λυσία τήν πίστη τους στόν Χριστό καὶ τήν διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου Του καὶ ἀρνήθηκαν νά προσκυνήσουν τούς ψεύτικους θεούς. Αὐτό ἦταν ἀρκετό στόν Λυσία γιά νά δώσει διαταγή νά ἀκολουθήσουν τά φρικτά βασανιστήρια, κτυπώντας τους μέ ἀγκαθωτά ορδιδιά καὶ ἔξακίζοντάς τους μέ σιδερένια ἐργαλεῖα, καίγοντάς τους μέ ἀναμμένες λαμπάδες καὶ τρίβοντας τίς πληγές τους μέ ἄλατι!

Οἱ ἡρωικοί μάρτυρες ὑπέμειναν ὅλα αὐτά μέ καρτερία καὶ προσευχή, δοξάζοντας τόν Θεό πού τούς ἀξίωνε νά μαρτυρήσουν! Στόν ἀγώνα τους αὐτό ὅμως ἥλθε ἡ Χάρη τοῦ Θεοῦ πού τούς θεράπευσε τίς πληγές καὶ τρομοκράτησε μ' αὐτήν τήν Θεῖκή ἐνέργεια τόν Λυσία, πού διέταξε νά τούς φύξει στήν φυλακή.

Ἐκεῖ οἱ στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ ἀγρυπνοι, νύκτα καὶ ἡμέρα, δόξαζαν μέ ὕμνους τόν Θεό καὶ στερέωναν στήν Πίστη ὅσους ἀγωνίζονταν γιά τόν Χριστό. Μαθαίνοντας ὁ Λυσίας αὐτά, ἀπελπισμένος διατάξει νά τούς φύξει σέ μεγάλο καμίνι, μέ σκοπό νά μήν ἀπομείνει τίποτε ἀπό τά σώματά τους.

Ο Ἅγιος Εὐγένιος ἐνθάρρυνε τούς ὑπόλοιπους μάρτυρες καὶ ἀγρυπνοι μέ παρρησία τήν δύναμη τῆς Πίστης στόν Ἀληθινό Τριαδικό Θεό, καὶ ἔτοι προσευχόμενοι φίχτηκαν στό καμίνι, ὅπου κι ἐκεῖ γεύθηκαν τήν προστασία τῶν ἀγγέλων πού τούς

Τοῦ Πρωτοπρεσβύτερου
Θεοχάρη Καλπάκογλου
Ἀρχιερ. Ἐπιτρ. Παγγαίου

ύποδέχτηκαν στήν μέση τῆς φωτιάς! Καί ἀφοῦ ἔκαναν, μέ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμη, τίς φλόγες νά μήν καῖνε, ἄρχισαν κι αὐτοὶ νά ψάλλουν γιά δύο μέρες μέσα στό καμίνι, μαζί μέ τούς ἀγίους, ὑμνώντας τήν παντοδυναμία τοῦ Κυρίου.

Τήν τρίτη ήμέρα ὁ Λυσίας ἔστειλε τούς στρατιῶτες του νά συλλέξουν τά ἀπομεινάρια τῶν «καμένων» διδασκάλων τῶν χριστιανῶν, ἀλλά δρέθηκαν ὅλοι τους σέ μεγάλη ἐκπληξη, διέποντας ἀθικτοὺς τούς ἀγίους. Ἔντρομοι ἀπ' τό παράδοξο θαῦμα διμολόγησαν τήν Πίστη τους στό Χριστό καί μαζί μ' αὐτούς τόν ὑμνολογοῦσαν!

Τό περιστατικό αὐτό μαθεύτηκε στόν ἡγεμόνα πού τυφλωμένος ἀπό τήν δργή του, δίνει ἐντολή νά ἀποκεφαλίσουν τούς τρεῖς, ἐνῷ τόν Εὐγένιο νά τόν κλείσουν στήν φυλακή, καρφώνοντάς τον δρόμο σέ ξύλο.

Ποτάμι αἷμα ἔτρεξε ἀπό τίς πληγές του καί ταυτόχρονα πιό ἔντονη ἡ προσευχή του ἀνέβαινε στόν οὐρανό, ζητώντας νά τόν λυτρώσει ἀπό τά δεσμά του, γιά νά ντροπιαστεῖ ὁ πλανεμένος καί ἀμετανόητος τύραννος...

Καί ἔγινε τό θαῦμα: ἡ σκοτεινή φυλακή ἀστραψε ἀπό ἔνα δυνατό φῶς καί ἄγγελος κατέβηκε ἀπό τούς οὐρανούς, ἔβγαλε τά καρφιά ἀπό τά χέρια καί τά πόδια του καί θεράπευσε τίς σωματικές πληγές. Αὐτό τό γεγονός ἔκανε καί τούς ὑπόλοιπους φυλακισμένους νά πιστέψουν στό Χριστό καί νά τιμήσουν τόν τροπαιοφόρο Εὐγένιο.

Μά ὁ Λυσίας σάν τά ἀκουσε αὐτά, ἀντί νά μετανιώσει, διέταξε τούς στρατιῶτες του νά τόν χτυπήσουν ἀνελέητα μέ τά σπαθιά καί να τοῦ κόψουν τίς σάρκες του! Χαρά καί εὐφροσύνη ἔνιωθε ὁ ἀθλοφόρος Εὐγένιος καί περισσότερο μῆσος ὁ Λυσίας πού διέποντας ὅτι τίποτα πιά δέν μπορεῖ νά ἐπηρεάσει τήν Πίστη τοῦ ἀγίου, πρόσταξε τελικά νά τόν ἀποκεφαλίσουν καί νά φέγουν τό σῶμα του τροφή στά θηρία!

Τήν ὥρα τῆς ἐκτέλεσης κατά τήν 21ην Ἰανουαρίου 292 μ.Χ., ἀκούστηκε φωνή ἀπό τόν οὐρανό νά λέει: Εὐγένιε, οί πύλες τῆς ἄνω Ιε-

ρουσαλήμ εἶναι ἀνοικτές! Πέρασε τροπαιοφόρε κι ἔνδοξε νικητή τῆς πλάνης, στεφανίτη τ' οὐρανοῦ! Καί μ' αὐτή τήν οὐράνια πρόσκληση, ἔσκυψε τό κεφάλι του, δέχτηκε τό χτύπημα τοῦ ξίφους καί εἰσῆλθε στήν αἰώνια δόξα καί χαρά.

Τό τίμιο σῶμα του τό πέταξαν, σύμφωνα μέ τήν διαταγή τοῦ ἡγεμόνα, γιά νά τό φᾶνε τ' ἄγρια ζῶα. Κάποιοι, ὅμως εὐσεβεῖς χριστιανοί τό ἔλαβαν, καί τό ἔθαψαν κοντά στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, ἀπό ὅπου χρόνια ἀργότερα ἔγινε ἡ ἐκταφή τῶν Ἱερῶν λειψάνων του, τά δόποια οἵ χριστιανοί τά τιμοῦσαν καί λάμβαναν τήν εὐλογία τοῦ ἀγίου στήν ζωή καί τά ἔργα τους.

Οἱ κάτοικοι τῆς Τραπεζούντας ἐκτισαν λαμπρό ναό πρός τιμή του καί φύλαγαν μέ σεβασμό τά λείψανά του ἀπό τά δόποια δίωναν ἀναρίθμητα θαύματα.

Τά χρόνια πέρασαν, ἥρθε ἡ Μικρασιατική Καταστροφή, οἱ κάτοικοι τῆς Τραπεζούντας ἀναγκάστηκαν νά τήν ἐγκαταλείψουν καί νά ἐγκατασταθοῦν σέ πολλά μέρη τῆς μητέρας Ἐλλάδας. Κάποιοι εὐσεβεῖς χριστιανοί ἥρθαν τό ἔτος 1923 καί στό

ὅρος Παγγαῖο ὅπου στούς πρόποδές του ἐκτίσαν τά νέα σπιτικά τους, τόν μεγαλόπρεπο ναό στόν προστάτη καί συμπολίτη τους Ἀγιο Εὐγένιο, μεταφέροντας πολλά ἔκκλησιαστικά κειμήλια ἀπό τήν ἀλησμόνητη πατρίδα τους καί βέβαια ἔνα μικρό τεμάχιο ἀπό τό χαριτόδρυτο καί ἴαματικό λείψανο τοῦ μεγαλομάρτυρα καί τροπαιοφόρου Ἀγίου Εὐγενίου τοῦ Τραπεζούντιου, τό δόποιο ἀποτελεῖ πηγή ἀγιασμοῦ καί εὐλογίας ὅλων τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν τοῦ Ἀγίου καί ὥραίου Ἱερού.

Μέ τό ταπεινό ἀρθρο μας αὐτό πιστεύουμε ὅτι τιμοῦμε τόν «μέγα ἀθλητήν» Εὐγένιο, καί εὐελπιστοῦμε ὅτι θά γίνει εὐρύτερα γνωστός στό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τά μέλη τῆς δόπιας, αληθό καί λαό, προστατεύει συνεχῶς καί εὐλογεῖ ψηλά ἀπό τόν οὐρανό.

Λόγος ἐπιμνημόσυνος ἐπί τῇ ἐπιτελέσει Ἀρχιερατικοῦ Μνημοσύνου
ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ.κ. Χρυσοστόμου,
εἰς τὸν ἀείμνηστον Μητροπολίτην Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιον
τιμῆς, σεβασμοῦ καὶ ἀναγνωρίσεως ἔνεκεν.

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀθανασίου Παπαδάκη
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου

Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Ἄγαπητοί ἀδελφοί καὶ πατέρες,

Ἐθος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀγιογραφικῶς τεκμηριωμένον, ἀπό τοὺς Μακκαβαίους μέχρι καὶ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ἀποτελεῖ ἡ τέλεσις τῶν μνημοσύνων, καὶ στήν τέλεση αὐτὴ συνευρίσκονται ἐπί τῷ αὐτῷ συνήθῳ πρόσωπα ἀγαπημένα πού ἔχουν σχέση εἴτε δι’ αἵματος, εἴτε διά πνεύματος πρός τὴν ψυχήν τὴν κεκοιμημένην διά τὴν ὅποιαν καὶ τὸ μνημόσυνον ἐπιτελεῖται.

Καθηκόντως, λοιπόν, σήμερα συνήχθημεν «ἐπί τῷ αὐτῷ» ἀληρος καὶ πιστός λαός μέ προεξάρχοντα τὸν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας πρός τέλεσιν μνημοσύνου ὑπέρ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, πού τά ὅστα του δρίσκονται ὅπισθεν τοῦ Ἱεροῦ Βήματος αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ καὶ κοσμοῦν τὸν τόπον αὐτόν, ἐνῶ ἡ ψυχή του εἰς τάς αἰωνίους μονάς τοῦ Ἀρχιποίμενος Χριστοῦ, Ἀμδροσίου τοῦ πάλαι διαλάμψαντος εἰς τὴν σεπτήν αὐτήν Μητρόπολιν.

Πολλοί λόγοι μέ κάνουν νά νιώθω ἀδύναμος ὅταν προσπαθῶ νά ἔξαρω τίς ἀρετές τῆς φαεινῆς αὐτῆς προσωπικότητος γιά τὴν ὅποια ὁ καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἰωάννης Κωνσταντινίδης στή Θρησκευτική καὶ Ἡθική ἐγκυροπαίδεια γράφει: «Ο Μητροπολίτης Ἐλευθε-

ρουπόλεως Ἀμδροσίος διεκρίθη διά τὸ θάρρος καὶ τὴν παρρησίαν, μεθ’ ἣς ἐκαυτηρίασε τὰ κακῶς ἔχοντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ διά τὴν ὁρθότητα καὶ ὑγιές τῶν ἀντιλήψεών του, θεωρούμενος ἀπό τὰ ζωτικότερα μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (ΘΗΕ τ.2, σελ. 289).

Πῶς λοιπόν ἀδελφοί μου νά ἔχω τὴν δύναμιν καὶ τὸ σθένος νά ἀναφερθῶ διεξοδικά σέ μιά τέτοια προσωπικότητα, σέ μιά προσωπικότητα στήν ὅποια ἔκλινα αὐχένα καὶ γόνυ γιά νά λάβω ἀπό τὰ χέρια του τόν ὑπερομέγιστον βαθμόν τῆς Ἱερωσύνης καὶ πού ὁ ἀπέραντος σεβασμός στό πρόσωπό του –δύολογῶ τὴν ὥρα αὐτή– δέν μου ἐπέτρεπε ποτέ οὕτε στάματια νά τὸν κοιτάξω;

Καί τώρα καλοῦμαι νά συντάξω λόγον γιά τὸν ἄνθρωπον πού σεβάστηκα, πού ἀγάπησα, πού λάτρεψα.

“Ομως ἐπίτρεψέ μου, τίμιε Γέροντα, νά ἀναφερθῶ σέ μερικά στιγμιότυπα τῆς ὥραίς σου ζωῆς, τά ὅποια πηγαίως ἀναδύονται ἀπό τὴν ψυχή μου.

Ἐνθυμεῖσαι, τίμιε Γέροντα, ὅταν σέ δύσκολους καιρούς ἐπιχείρησαν κάποιοι νά προδοῦν στήν ἀπαλλοτρίωσιν τῆς Πρασιάδος πεδιάδος, τότε σάν ἄλλος Ἀμδροσίος Μεδιολάνων προέταξε τό στήθος σου μέ σθένος καὶ παρρησία δίχως νά καμφθῆς πρό τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

’Ενθυμεῖσαι, Σεβαστέ Γέροντα, τήν ἀγάπη μὲ τήν ὁποία σέ περιέδαλλε ὁ τοπικός εὐεργέτης ἀείμνηστος Φρίξος Παπαχρηστίδης, ὁ ὁποῖος σέ κάλεσε μέχρι καὶ τήν Ἱαπωνία γιά νά ἐγκαινιάσεις τήν ναυαρχίδα του, ἡ ὁποία ἔφερε τό ὄνομα «Ἀμδρόσιος»; ’Ακόμη ἥχει στά αὐτιά τῶν Πραδινῶν ἡ φράση τοῦ ἀείμνηστου εὐεργέτου: «ὅ, τι θέλει ὁ Δεσπότης» καὶ τό τολμηρότερον, νά ὀνομασθῇ τό Πράδι ’Αμδροσιάς.

Τί νά πρωτοαναφέρει κανείς; Τόν ἀγώνα σου γιά τήν ἀνέγερση τῶν θαυμασίων κτιρίων, τά ὁποῖα μέ τήν συνδρομή τοῦ ἀγαπητοῦ σου Φρίξου καὶ τοῦ εύσεβοῦ λαοῦ τοῦ Παγγαίου, πού κοσμοῦν σήμερα τήν Ἐλευθερούπολη; Δικαίως χαρακτηρίστηκες ἀπό τόν πρώην Δήμαρχο Ἐλευθερούπολης κ. Λάμπρο Τουφεξή ώς ὁ «ἀναμορφωτής» τῆς Ἐλευθερούπολης καὶ «Μέγας Ἐπίσκοπος μιᾶς μικρῆς μητροπόλεως».

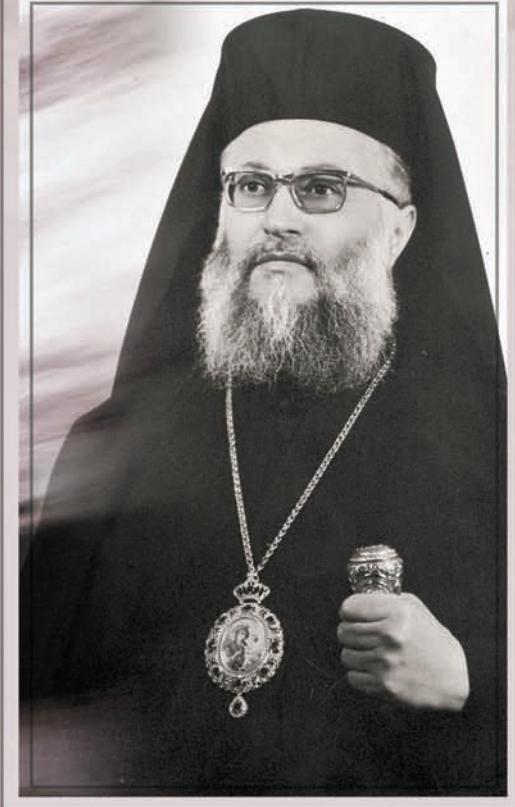
Τούς ἀγῶνες σου ἐναντίον τῶν ἀντιχριστιανικῶν νόμων τῆς Πολιτείας, καταγγέλοντας εὐθέως ’Υπουργούς καὶ Πρωθυπουργούς;

Τούς ἀγῶνες σου ἐναντίον τοῦ μεταθετοῦ τῶν ’Αρχιερέων; Σοῦ προτάθηκε νά μετατεθεῖς τό 1965 στή νέο-ίδρυθεῖσα Μητρόπολη Πειραιῶς, γιά νά σταματήσεις νά γράφεις ἐναντίον τοῦ μεταθετοῦ καὶ ἀρνήθηκες.

’Η ζωή καὶ τό ἔργο τοῦ εὐθαρσοῦ Μητροπολίτου, ἀδελφοί μου, εἶναι πασίγνωστο στόν Ἑλληνικό λαό ἀλλά καὶ σ' ὅλο τόν κόσμο. Δέν ὑπῆρξε ἀγῶνας τῆς ’Εκκλησίας, στόν ὁποῖο νά μή προμαχήσει. Πολλές φορές κινδύνευσε νά χάσει καὶ αὐτό τό θρόνο του καὶ ἄλλες τόσες ἀπειλήθηκε νά περιορισθεῖ στό ”Αγιον” Ορος.

’Αγωνίσθηκε, ὅσον ὀλίγοι, γιά τήν ἐπικράτηση τῶν δικαίων τῆς ’Εκκλησίας μας. Πάλεψε μέ ἀρχές καὶ ἔξουσίες καὶ βγῆκε νικητής. Καυτηρίασε τήν ἀδικία, τήν ἐκμετάλλευση, τήν ἀσέβεια.

’Αγωνίσθηκε μέσα καὶ ἔξω ἀπό τήν Ἱεραρχία, γιά τήν ἐφαρμογή τῶν Κανόνων καὶ τῶν Παραδόσεων καὶ ἰδιαίτερα ἐναντίον τῶν αὐθαιρεσιῶν τῆς «ἀριστίνδην» καὶ τῆς «πρεσβυτέρας» ’Ιερᾶς Συνόδου, τίς ὁποῖες μέ θάρρος καὶ παροησία κατήγγειλε κάθε

φορά μή ὑπολογίζοντας τίς συνέπειες καὶ τό κόστος.

Τούς ἀγῶνες του γιά τήν ἀνασυγκρότηση τῆς τοπικῆς ’Εκκλησίας; ”Οταν ἥρθε στήν Ἐλευθερούπολη δρῆκε περί τούς 10 ιερεῖς καὶ ἄφησε 40. Ἐθεμελίωσε 40 περίπου ιερούς Ναούς, οἱ ὁποῖοι καὶ δλοκληρώθηκαν μέ τή δική του συμπαρασταση. Τρία Μοναστήρια καὶ δωδεκάδα καλαίσθητων κτιρίων, εὐαγῶν ίδρυμάτων. Δέν σταματοῦσε οὕτε στιγμή.

’Η ἔργασία του ἥταν ἔξουθενωτική. Ἀπό τό πρώι μέχρι τό δράδυ καὶ ἀπό τό δράδυ μέχρι τό πρώι.

’Επιλείψει μοι ὁ χρόνος διηγούμενον, γι' αὐτό καὶ τελειώνοντας θέλω νά εὐχαριστήσω ’Εσας Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα μας, γιά τήν ωραία αυτή πρωτοβουλία νά μᾶς καλέσετε σήμερα νά συμπροσευχηθοῦμε ὅλοι μαζί ἔμεις οἱ περιλειπόμενοι ὑπέρ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀείμνηστου Γέροντός μας καὶ προκατόχου σας καὶ νά παρακαλέσωμεν, ὅπως ὁ πολυεύσπλαχνος Κύριος ἔχει καὶ εἰς τό ὑπερουράνιον Θυσιαστήριον ώς ἀρχιθύτην καὶ πρέσβυν ’Αμδρόσιον τόν πάλαι Σεπτόν Ποιμενάρχην μας.

Αἰωνία Του ἡ μνήμη.

ΥΠΗΡΕΑΝ ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΕΔΡΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ;

ΜΕΡΟΣ Α'

A) Ἀνάμεσα στίς ἐπισκοπές πού ὑπάγονταν στή δικαιοδοσία τῆς Ἀποστολικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων ἦταν καὶ μιὰ ἐπισκοπή πού, ἥδη ἀπό τὸν ἔνατο μετά Χριστὸν αἰώνα, ἄλλοτε ἐμφανίζεται στίς πηγές ὑπό τὸν τίτλο «ἐπισκοπῆ Ἀλεκτρουπόλεως», ἄλλοτε ὡς «ἐπισκοπῆ Ἀνακτορουπόλεως» καὶ ἄλλοτε ὡς «ἐπισκοπῆ Ἐλευθερουπόλεως»:

1. Μιά πρώτη (πλήν ἐπισφαλής) μνεία περί τοῦ ὅτι ὑπῆρχε ἥδη ὁ ἐπισκοπικός Θρόνος Ἐλευθερουπόλεως τὸν 80 αἰώνα, ἀναφέρεται ἀπό τὸν Στ. Μερτζίδη στὸ ἔργο του “Φίλιπποι”, ἔκδοσις 1886, μὲ τὴν ἐπισημείωση ὅτι ἡ μνεία αὐτῆς περιείχετο σες Κώδικας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης.

2. Ἡ πρώτη ιστορική μνεία τῆς ἐπισκοπῆς ὑπό τὸν τίτλο Ἐλευθερουπόλεως (πού ἦταν κι αὐτή πού δημιούργησε μέχρι τίς μέρες μας τά μεγαλύτερα δυσεπίλυτα ιστορικά προβλήματα) εἶναι σ' ἔνα χειρόγραφο τῆς Βατικανῆς βιβλιοθήκης τοῦ 18ου αἰώνα, (J.D. Mansi, Sacrorum Conciliorum nova et amplissima collectio, τόμος XVIIa, σελ. 373 καὶ 376D), τό ὅποιο φέρεται ν' ἀντιγράφει παλαιότερο ἐλληνικό κώδικα. Σ' αὐτό τὸ χειρόγραφο ἐκτίθεται ὁ κατάλογος τῶν ἀρχιερέων πού πῆραν μέρος στὴν Ή Οἰκουμενική Σύνοδο, πού συνῆλθε στὴν Κωνσταντινούπολη τὸ ἔτος 879 ἐπί Πατριάρχου Φωτίου, μεταξύ τῶν ὅποιών περιλαμβάνεται ἥδη ὁ “ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως Θεόδωρος”.

Ἄκολουθοῦ ἀρκετές ἀναφορές τῆς ἐπισκοπῆς, ὑπό μία πάντοτε τῶν ἀναφερθεισῶν τριῶν ὀνομασιῶν, δέν ἀναφέρεται ὅμως πουθενά ἡ ταυτόχρονη χρονική ὑπαρξὴ δύο ἢ τριῶν ἐπισκοπῶν φερουμσῶν ταυτόχρονα τίς ὡς ἄνω ὀνομασίες. Ἔτσι:

3. Σὲ Τακτικό τοῦ Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ, (886-912), τό ὅποιο χρονολογεῖται ἀνάμεσα στά ἔτη 901 καὶ 907 καὶ φέρει τὸν τίτλο “Notitia episcopatum”, ἀνάμεσα στούς ἐπισκόπους τῆς Μητροπόλεως Φιλίππων ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεκτρουπόλεως κατέχει τὴν ἔκτη καὶ τελευταία θέση, “Τῇ (Μητροπόλει) τῶν Φιλίππων Μακεδονίας ΛΘ, ὁ Πολυστύλου, ὁ Βελικείας, ὁ Χριστουπόλεως, ὁ Σμολαίνων, ὁ Καισαροπόλεως, ὁ Ἀλεκτρουπόλεως”.

4. Στά Νέα Τακτικά τοῦ Κωνσταντίνου Ζ' τοῦ Πορφυρογέννητου (913-959), καθώς καὶ σὲ Τακτικό πού χρονολογεῖται περί τό 980 ὁ ἐπίσκοπος Ἀλεκτρουπόλεως κατέχει τὴν ἔβδομη καὶ τελευταία πάντοτε θέση.

5. Σ' ἔγγραφο τῆς Μονῆς Μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἀγίου Ὀρούς, τό ὅποιο ἀντέγραψε ἀπολεσθέν χρυσόβουλο τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Ιου τοῦ Κομνηνοῦ, φέρον ἴμερο-

μηνία Ἰούλιος τοῦ ἔτους 6589 ἀπό κτίσεως κόσμου (1081 μ.Χ.) καὶ μέ το ὅποιο (χρυσόβουλο) ἐπιβεβαιώνεται ἡ ἐπί βασιλείας τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Νικηφόρου τοῦ Βοτανειάτου (ἥ ὅποια ἔλλησε τὴν 1-4-1081) καὶ διά πράξεως τοῦ τελευταίου ἐπικυρωθεῖσα πώληση ἐκ μέρους τοῦ ἡγούμενου Εὐγενίου καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων τοῦ Κοσμιδείου (κοντά στὴν Κωνσταντινούπολη) πρός τὸν ἡγούμενο Βενέδικτο καὶ τούς μοναχούς της “βασιλικῆς Μονῆς τῶν Ἀμαλφινῶν τοῦ Ἀγίου Ὁρούς” πώληση (“πράσις”), ἀντί 24 λιβρῶν χρυσοῦ, τοῦ “ἐν τῇ ἐπισκέψει τοῦ Πριναρίου τόπου, (ἔτσι λεγόταν τότε τὸ ὅρος Σύμβολο), ἰδιοκτησίας τῆς Μονῆς τοῦ Κοσμιδείου, τοῦ ὀνομαζομένου “Πλάτανος”, κατά τὴν περιγραφήν τῶν δρίών τῆς πωληθείσης ἐκτάσεως ὑπάρχει καὶ ἡ φράση “στράτα ἀπό τὸν Ἀλεκτροπόουλον”, δηλαδή ἀπό τὴν Ἀλεκτρουπόλη.

6. Στήν πίσω ὁπῃ μολυβδόβουλου τοῦ μουσείου Ἀντιοχείας, πού χρονολογεῖται στά τέλη τοῦ 11ου αἰ., ὑπάρχει ἐπιγραφή ἥ ὅποια, συμπληρούμενη ὡς πρός τὰ κενά της, διαβάζεται ὡς ἔχῆς: “Κύριε Βοήθει Γεωργίῳ, ἐπισκόπῳ Ἀλεκτροπόλεως”

7. Σέ τακτικό τῆς περιόδου λίγο πρίν τὴν Λατινική κατάκτηση μνημονεύονται πέντε ἐπίσκοποι ὑπό τὸν Μητροπολίτη Φιλίππων. Ὁ Ἀλεκτροπόλεως κατέχει τὴν τελευταία θέση.

8. Τήν περίοδο τῆς Λατινοκρατίας ἔχουμε τήν ἐπιστολή τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου τοῦ Γ', ἥ ὅποια γράφτηκε στίς 22 Μαΐου τοῦ 1212 κι ἀπευθύνεται πρός τὸν Λατίνο ἐπίσκοπο Φιλίππων Γουλιέλμο. Στήν ἐπιστολή αὐτή ἀναφέρεται ὁ ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως ὡς ὑπαγόμενος στή δικαιοδοσία τοῦ ἐν λόγω Λατίνου ἐπισκόπου, ἐν μέσω τοῦ ἀκολούθου κειμένου: “Wilhelmo, Philippensi archiepiscopo casale quod dicitur Candaca cum omnibus pertinentiis suis, abbatias, piscaturas, terras et vineas quas habet apud Chrysopolim, casale quod dicitur Stravo, casale quod dicitur Pravicaresta, casale quod dicitur ... domus quae dicitur Platon, casale quod dicitur Caresta, cum omnibus pertinentibus suis, ecclesias quas habet in castro Christopoli. Episcopatus quoque inferius annotandos ecclesiae tuae metropolitico jure sybjectos tibi tuisque successoribus nihilominus confirmamus, videlicet Eleutheropolim, Casiropolim, Polistrios, Vilicios (et) Morenos” (M. Le Quien, Oriens Christianus, Paris, 1740, t. III, col. 1045 s.)

9. Σ' ἐπιστολές τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδας Δημητρίου Χωματηνοῦ, χρονολογούμενες ἀνάμεσα στά ἔτη 1207 καὶ 1235, ἀναφέρονται ἐπίσκοποι Ἀνακτοριουπόλεως.

10. Σέ Τακτικό τοῦ ἔτους 1261, (ἐπί αὐτοκράτορος Μιχαήλ Η' Παλαιολόγου, 1259-1282), ἀναφέρεται ἐπίσης ὁ ἐπίσκοπος "Ἀλεκτοροπόλεως"

11. Σέ πράξη τοῦ Πατριάρχη Ἀντωνίου Δ' τοῦ ἔτους 1395 ἀναφέρεται ὅτι "μηνί ἀπριλίων ινδ. γ' παρεδόθη ἔξαρχικῶς πρός τὸν θεοφιλέστατὸν ἐπίσκοπὸν Ἐλευθεροπόλεως ἡ μητρόπολις Χριστουπόλεως μετά τῆς ἐνορίας αὐτῆς πάσης, καὶ ἐγένετο ἐνταύθα ἡ περί τούτου παρασημείωσις". Ο λόγος ἐπιδόσεως τῆς μητροπόλεως Χριστουπόλεως (πού εἶναι τὸ βυζαντινό ὄνομα τῆς σημερινῆς Καβάλας) στὸν ἐπίσκοπο Ἐλευθεροπόλεως, εἶναι ἡ πλήρης ἐρήμωση τῆς Χριστουπόλεως κατά τὴν ἐποχή τῆς ἐπιδόσεως.

12. Σέ χρυσόβουλο τοῦ αὐτοκράτορος Μανουήλ Παλαιολόγου, τῆς 2ας ἵνδικτιῶνος, μηνός Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1394, τό δόποιο ἀνανεώνει τά δικαιώματα πού εἶχαν παραχωρηθεῖ ἀπό τὸν πατέρα τοῦ αὐτοκράτορος, Ἰωάννη Ε' Παλαιολόγο, (θανόντα τὸ ἔτος 1391), πρός τὴν Ἱερά Μονή Παντοκράτορος τοῦ Ἅγιου Ὄρους, περιλαμβάνεται μεταξύ τῶν ἀπαριθμουμένων περιοχῶν ἡ ἴδρυμάτων ἐπὶ τῶν ὅποιών ἡ Ἱερά Μονή εἶχε δικαιώματα, καὶ "ἐν τῷ Ἐλευθεροπόλει μονύδριον εἰς ὄνομα πιμώμενον τοῦ Παντοκράτορος, οἰκήματα, ἀμπελώνας, χωράφια καὶ ὑδρομύλωνα, ἅπερ κατέχουσι μέχρι τοῦ νῦν".

Ι. Ναός Ἅγ. Ταξιάρχη Ἐλευθερῶν
Ἰούλιος 1994.

13. Σέ ἔγγραφο σιγύλλιο τῆς 2ας ἵνδικτιῶνος τοῦ μηνός Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1394, ὁ τότε Πατριάρχης Ἀντώνιος πιστοποιεῖ ὅτι "εἴτε δέ εύρισκεται κατέχουσα ἡ τοιαύτη σεβασμία μονῇ (δηλαδή τοῦ Παντοκράτορος Ἅγιου Ὄρους) καὶ ἐν τῇ Ἐλευθεροπόλει μονύδριον τοῦ Παντοκράτορος, οἰκήματα, ἀμπέλια, χωράφια καὶ ὑδρομύλωνα".

14. "Ἐνας πρωτονοτάριος τῆς ἐπισκοπῆς Ἐλευθεροπόλεως, (ὁ ἕδιος ἀποκαλεῖται "Κοσινητζόπης ἀμαρτωλός.... καὶ πρωτονοτάριος Ἐλευθεροπόλεως" (ὅπου ὡς Κοσινητζότης νοεῖται ὁ ἀνήκων στή δύναμη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης), ἔγραψε τούς κώδικες ὑπ' ἀριθμ. 93 (ὁ δόποιος

σήμερα βρίσκεται στήν Ούψαλα τῆς Σουηδίας κι ἔχει ἀριθμό 74) καὶ 147 τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης, πού χρονολογοῦνται στά 1441 ὁ πρῶτος καὶ στά 1443 ὁ δεύτερος.

15. Σέ χειρόγραφο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης Παγγαίου μέ τίπλο "Διδαχῆς Μαξίμου Πελοποννησίου" καὶ στὸ φ. 385ν ὑπῆρχε τό ἔξῆς σημείωμα: "Θεοῦ τό δῶρον καὶ Κοσμᾶ Ἀλεκτρυοπόλιτον πόνος, κατά ἔτους 1667, Ἰανουαρίου δή (= τετάρτη), τέλος" (Δεῖτε Γεωργίου Παπαζογλού, Χειρόγραφα καὶ βιβλιοθήκες τῆς Ἀνατ. Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἔκδ. 1993, τόμος Α', σελ. 355 ΙΓ).

16. Στό ὑπ' ἀριθμ. 9 Τακτικό τοῦ Gelzer, (Texte der Notitiae episcopatum, Ahandl. der K. bayer. Akad. der Wiss., I Cl, Bd. XXI, Abth. III, 1900, σελ. 635, I. 245 ἐπόμ.) τό δόποιο ἀφορᾶ τό β' μισό του 15ου αἰώνα (περίοδος Τουρκικῆς κατάκτησης), ἀναφέρεται: "Ο Φιλίππων ἔχει μία (ἔννοει ἐπισκοπή). Τοῦ Ἐλευθεροπόλεως"

17. Ἡπό τὸν 15ο αἰώνα καὶ μετά δί τίπλος "ἐπισκοπῆς Ἐλευθεροπόλεως" εἶναι πιά δι μοναδικός ἐν χρήσει.

Τό Ιερό τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς
«Παναγίτσας» (Παντοκράτορος) Ἐλευθερῶν,
ὅπως ἦταν τό 1994.

18. Κατά τὸν 17ο αἰώνα, στά βραβεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εἰκοσιφοινίσσης μνημονεύεται ἡ Ἐλευθερούπολη, ἀναφέρεται δέ καὶ ἡγούμενος (ἡ ἀπλός μοναχός, κατά τὸν Γ. Παπάζογλο) τῆς Μονῆς ὀνόματι "Κοσμᾶς Ἀλεκτρυοπόλιτης", γιά τὸν δόποιο ἔγινε ἥδη λόγος ἀμέσως προηγούμενα, στήν παράγραφο 15. "Ηδη ὅμως τὸ ἔτος 1664 εἶχε ἐρημωθῆι καὶ ἀφεθεῖ στή τύχη τῆς ἡ ἐπισκοπή, διότι εἶχε καταστραφεῖ ἡ παλαιά τῆς ἔδρα (ἡ πόλη Ἐλευθερούπολη) καὶ ἐπανίδρυθηκε μόδις τό ἔτος 1766 ἀπό τὸν Πατριάρχη Σαμουήλ Α' τὸν Χαντζερή, μετά ἀπό αἰτηση τοῦ ἐπισκόπου Φιλίππων καὶ Δράμας Καλλινίκου, διότε ἐξελέγη ὡς ἐπίσκοπος Ἐλευθεροπόλεως δι Γεράσιμος. "Ηδη ὅμως ἡ ἐπανίδρυση τῆς ἐπισκοπῆς συνδέεται με τὴν νέα ἔδρα τῆς, πού δέν εἶναι πλέον ἡ ἀρχαία ἔδρα πού εἶχε ἐπί σειρά αἰώνων, ἀλλά ἡ πρωτεύουσα τοῦ καζά Πραβίου, τό Πράβι.

Συνεχίζεται

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Δ. ΛΥΜΠΕΡΑΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΗ, 20-12-2005

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Κατά τόν μήνα Δεκέμβριον 2005 δι Σεβασμιώτας Μητροπολίτης κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ:

Ἐλειτούργησε καὶ ὁμίλησε τήν 4ην εἰς τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Ἀγίας Βαρθαρας Μεσιᾶς, τήν 6ην εἰς τόν πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως, τήν 7ην εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Ἐπισκοπείου Ν. Περδαμού, τήν 11ην εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου Οφρυνίου, τήν 15ην εἰς τόν πανηγυρίζοντα Καθεδρικόν Ναόν Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἐλευθερουπόλεως, τήν 18ην εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Αθανασίου Πλατανοτόπου, τήν 25ην εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ἱερού Ναόν τῆς Πόλεως καὶ τήν 26ην εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίου Δημητρίου Νικησιάνης.

Ἐχοροστάτησε καὶ ὁμίλησε τήν 3ην εἰς τόν Ἐσπερινόν τῆς Ἀγίας Βαρθαρας τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ Μεσιᾶς καὶ προέστη τῆς Λιτανείας τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Ἀγίας Βαρθαρας, τήν 5ην εἰς τόν Ἐσπερινόν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως, τήν 14ην εἰς τόν Ἐσπερινόν τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου καὶ προέστη τῆς ὑποδοχῆς καὶ Λιτανείας τῆς Εἰκόνος καὶ τοῦ δωρηθέντος ὑπό τοῦ Ἰδίου Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου, τήν 20ην εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Ἐλευθερίου, ὅπου καὶ ἐγένετο ἐκκλησιασμός τῶν μαθητῶν τοῦ 2ου Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Πόλεως, τήν 23ην εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Νικολάου εἰς τήν ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων καὶ Βασιλικῶν ὡρῶν, τήν 24ην εἰς τόν Ἐσπερινόν τῶν Χριστουγέννων εἰς τόν Μητροπολιτικόν Ἱερόν Ναόν, τήν 27ην εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Δημητρίου Γαληψοῦς καὶ τήν 31ην εἰς τόν Ἐσπερινόν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου εἰς τόν προσκυνηματικόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Νεκταρίου Ἐλευθερουπόλεως.

Ἐπισκέφθηκε τήν 1ην τόν νεοενθρόνισθέντα Σεβασμιώταν Μητροπολίτην Δράμας κ.κ. Παῦλο, τήν 9ην τό Λύκειο τῆς Ἐλευθερουπόλεως καὶ ὡμίλησε εἰς τούς μαθητάς ἐν ὅψει τῶν ἄγιων ἡμερῶν τῶν Χριστουγέννων καὶ διένειμε εἰς ὅλους τό ἡμερολόγιον τῆς Ι. Μητροπόλεως τοῦ ἔτους 2006, τήν 12ην τόν Σεβασμιώταν Μητροπολίτην Λαγκαδά κ.κ. Σπυρίδωνα, ὅπου καὶ συμμετεῖχε εἰς πολυαρχιερατικόν Συλλείτουργον καὶ τοῦ εὐχήθηκε διά τήν ὀνομαστικήν του ἔορτήν, τήν 19ην τό στρατόπεδο «Ἀμβράζη», ὅπου ὡμίλησε ἐπικαίων εἰς τούς 150 ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας, τούς εὐχήθηκε διά τίς ἄγιες ἡμέρες καὶ διένειμε εἰς ὅλους τό ἡμερολόγιο τῆς Ι. Μητροπόλεως, τήν ἴδιαν ἡμέραν ἐπισκέφθηκε καὶ τό Τεχνικό Λύκειο τῆς Πόλεως, ὡμίλησε εἰς τούς μαθητάς καὶ τούς προσέφερε τό ἡμερολόγιον τῆς Ι. Μητροπόλεως.

Προέστη τήν 4ην εἰς τήν Δοξολογίαν τοῦ Πυροβολικοῦ εἰς τό Στρατόπεδον «Ἀμβράζη», τήν 7ην εἰς τό Μνημόσυνον τοῦ προκατόχου του ἀειμνήστου Μητροπολίτου κυροῦ Ἀμβροσίου, τήν ἴδιαν ἡμέραν τῆς Νεκρωσίμου Ἀκολουθίας εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἀγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου τοῦ μεταστάντος Ἀρχιμανδρίτου π. Γαβριήλ Λαυριώτου, ὅστις καιένταφιάσθη εἰς τό κοιμητήριον τῆς Ι. Μονῆς, τήν 15ην εἰς τό μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήσου Προκατόχου του κυροῦ Σωφρονίου (1924-1957).

Ἐχειροθέτησε τήν 18ην Πνευματικόν τόν συνταξιούχο Πρωτοπρεσβύτερο π. Δημήτριο Καρυπίδην καὶ Ἀναγνώστην τόν Γεωργιον Μπάτζιον, σπουδαστήν Α.Ε.Σ. Θεο/νίκης εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Αθανασίου Πλατανοτόπου.

Συμμετέσχε τήν 16ην τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος, ως Συνοδικός Σύνεδρος, καὶ τής συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου διά Πρεσβυτέρους, Διακόνους, Μοναχούς καὶ Μοναχάς, τήν 18ην τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κυροῦ Ἀντωνίου, τήν 22αν εἰς τήν Χριστουγεννιάτικην Ἔορτήν τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Μελισσοκομείου.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Προήδρευσε τήν 13ην συνεδριάσεως τῆς Παπαχρηστιδείου Βιβλιοθήκης 'Ελευθερουπόλεως.

Παρέθεσε γεῦμα ἀγάπης καί τιμῆς τήν 29ην πρός τούς 35 δόδοκαθαριστάς τῶν Δήμων τῆς Ι. Μητροπόλεως.

Προσέφερε τήν 30ήν δῶρα εἰς τά παιδιά τῶν Ιερέων διά τίς "Αγιες ἡμέρες τῶν ἑορτῶν.

Βοήθησε μέσω τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ι. Μητροπόλεως ἀναξιοπαθούντας καί δοκιμαζούντας ἀδελφούς καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Πραγματοποίησε τήν 2αν Σύναξιν τῶν Πνευματικῶν τῆς Ι. Μητροπόλεως, τήν 5ην σύσκεψιν τῆς συντακτικῆς ἐπιτροπῆς διά τήν ἔκδοσιν τοῦ πρώτου περιοδικοῦ τῆς Ι. Μητροπόλεως, τήν 17ην τήν μηνιαίαν Ιερατικήν Σύναξιν εἰς τό Πνευματικόν Κέντρον τῆς Ιερᾶς Μητροπόλεως μέθεμα εἰσηγήσεως: «Ἡ Σάρκωσις τοῦ Λόγου. Τό γεγονός στή σύγχρονη πραγματικότητα». Τήν εἰσήγησιν παρουσίασε ὁ Παν/τος Αρχιμ. Ἐλευθέριος Εὐδοκίδης. Ἀκολούθησε συζήτησις καί ἀνακοινώσεις ἐν ὅψει τῶν ἀγίων ἥμερῶν τῶν Χριστουγέννων.

Ἐκπροσωπήθηκε τήν 5ην ὑπό τοῦ Ἀρχιμ.

Μηνά Γιαννούτσου εἰς τήν ἔκδήλωσιν τῆς Ἀστυνομίας διά τήν πρόληψιν τῶν ἀτυχημάτων πού ἔγινε στό Ἀμφιθέατρο τῆς Νομαρχίας Καβάλας, 17ην ὑπό τοῦ Γεν. Ἀρχιερ.

Ἐπιτρόπου Πρωτ. Ἀθανασίου Παπαδάκη εἰς τήν ἔκδήλωσιν τοῦ Δήμου

Ἐλευθερῶν διά τούς οἰκονομι-

κούς μετανάστες πού ζοῦν καί

ἐργάζονται εἰς τήν περιοχήν

μας καί ἀπηύθυνε χαιρετισμόν

τονίζοντας τό ἐνδιαφέρον τῆς

τοπικῆς Ἐκκλησίας διά τούς

οἰκονομικούς μετανάστες καί τήν

22αν ὑπό τοῦ Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπιτρό-

που εἰς τήν ἑορταστικήν ἔκδήλωσιν

τοῦ Θεραπευτηρίου Χρονίων Παθήσε-

ων Ἐλευθερουπόλεως. Τήν 22αν ὑπό τοῦ

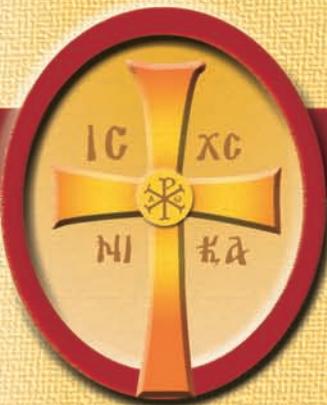
Ἀρχιερ. Ἐπιτρόπου Ἐλευθερουπόλεως Ἀρχιμ.

Κωνσταντίνου Σκαρτούλη εἰς τήν ἑορταστικήν

ἔκδήλωσιν τοῦ Παιδικοῦ Σταθμοῦ Ἐλευθερου-

πόλεως.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Κατά τὸν μῆνα Ἰανουάριον 2006

Ἐλειτούργησε καὶ ὁμίλησε τὴν 1ην εἰς τὸ Καθεδρικόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἐλευθερουπόλεως καὶ προέστη τῆς Δοξολογίας ἐπί τῷ νέῳ ἔτει, τὴν 5ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀγίου Νικολάου Ν. Περιάμου, τὴν 6ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Παναγίας Φανερωμένης Ν. Ἡρακλείτοης, τὴν 7ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικητσάνης, τὴν 8ην εἰς τὴν Ἱ. Μονήν Παναγίας Παγγαιωτίσσης Χορτοκοπίου, τὴν 14ην εἰς τὴν Ἱ. Μονήν Ἀγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου, τὴν 15ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἐλευθερουπόλεως, τὴν 17ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Ἀντωνίου Πυργοχωρίου, τὴν 18ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Αθανασίου Κάριανης, τὴν 21ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μουσθένης, τὴν 27ην εἰς τό Παρεκκλήσιον τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου εἰς τὸν Μητροπολιτικόν Οἶκον, τὴν 28ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Νεκταρίου Ἐλευθερουπόλεως, τὴν 29ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀγρινίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Αίτωλοακαρνανίας καὶ τὴν 30ην εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἐλευθερουπόλεως.

Ἐχοροστάτησε καὶ ὁμίλησε τὴν 16ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου Πυργοχωρίου, τὴν 17ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα

Ἀπό τὴν πανήγυρι τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου Πυργοχωρίου.

Ι. Ναόν Ἀγίου Αθανασίου Αὐλῆς, τὴν 20ην εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγίου Εὐγενίου τοῦ Τραπεζούντιου Χορτοκοπίου καὶ προέστη τῆς Λιτανείας τῆς Ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ Ἀγίου.

Ἐπισκέφθηκε τὴν 19ην τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σιδηροκάστρου κ.κ. Μακάριον, ὅπου καὶ συμμετεῖχε εἰς πολυαρχιερατικόν Συλλείτουργον καὶ τοῦ εὐχήθηκε διά τὴν ὀνομαστικήν Του ἑορτήν, τὴν 26ην τὴν Ὁρθόδοξον Ἀδελφότητα «Λυδία» εἰς τὴν Ἀσπροβάλταν διά τὴν παραγωγὴν ἐκπομπῆς μετά τοῦ Ἱεροκήρυκος π. Θεοφίλου Ζησοπούλου μέ θέμα «Ποιός ἦτο δὲ Ἀγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος», ἡ δοπία καὶ μεταδόθηκε ἀπό τὴν τηλεοπτικό Σταθμό 4Ε τὸ Σάββατο 28 Ιανουαρίου καὶ ὥρα ἐννέα τὸ δράδυ.

Προέστη τὴν 31ην Δεκεμβρίου τό μεσονύκτιον τῆς Δοξολογίας καὶ τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Παναγίας Φανερωμένης Ν. Ἡρακλείτοης, τὴν 4ην εἰς τὴν κηδείαν τοῦ συγγενοῦς του Παναγιώτου Μακρῆ εἰς Μεσαγρόν Λέσσου, τὴν 5ην εἰς τὸν Μεγάλον Ἀγιασμόν τῆς παραμονῆς τῶν Θεοφανείων εἰς Ν. Πέραμον, τὴν 6ην εἰς τὸν Μεγάλον Ἀγιασμόν καθώς καὶ εἰς τὸν Ἀγιασμόν τῶν ὑδάτων εἰς τὸν λιμένα τῆς Ν. Ἡρακλείτοης, τὴν 9ην τῆς κοπῆς τῆς Βασιλόπιττας τῆς Παπαχρηστίδεου Βιδλιοθήκης Ἐλευθερουπόλεως, τὴν 14ην τοῦ τεσσαρακονθημέρου μνημοσύνου τοῦ π. Γαβριήλ Λαυριώτου εἰς τὸν Ἱ. Μονήν Ἀγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου, τὴν 15ην εἰς τὰ μνημόσυνα τῶν Νικολάου Μυτηλινάκη καὶ Εύφροσύνης Ἀγιομαρίτου, τὴν ἴδιαν ἡμέραν

Ἀπό τὸν Ἀγιασμόν τῶν ὑδάτων εἰς τὸν λιμένα τῆς Ν. Ἡρακλείτοης.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

εἰς τήν Κοπήν Βασιλόπιττας εἰς τό ΚΑΠΗ Νικησιάνης, τήν 16ην εἰς τήν κοπήν Βασιλόπιττας τοῦ Δήμου Ἐλευθερουπόλεως, καὶ τοῦ Κύκλου Γυναικῶν τῆς ἐνορίας τοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως, τήν 18ην εἰς τήν κοπήν Βασιλόπιττας εἰς τό ΚΑΠΗ Παλαιοχωρίου, τήν 22αν εἰς τό Μνημόσυνον τῆς Μαρίας Μητρούσου ούδη, συζύγου τοῦ Τερψιχόλατου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Μουσθένης, τήν 23ην εἰς τήν αηδείαν τοῦ νέου Παναγιώτου Μαυρουδῆ εἰς τόν Ἀγιον Χριστόφορον, τήν 25ην εἰς τήν κοπήν Βασιλόπιττας τοῦ Δήμου Ἐλευθερων εἰς τό Δημοτικόν κατάστημα Ν. Περιάμου, τήν 28ην τῆς Ἀρτοκλασίας καὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν ἔφοριακῶν ὑπαλλήλων τῆς Δ.Ο.Υ. Ἐλευθερουπόλεως, τήν 29ην τοῦ τεσσαρακονθημέρου μνημοσύνου τοῦ Βασιλείου Γ. Σάρρα εἰς Ἀγρίνιον, τήν 30ήν τῆς εὐλογίας τῶν πέντε ἀρτων τῶν Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Πόλεως καὶ τήν 31ην τῆς κοπῆς Βασιλόπιττας τῆς Πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας Ἐλευθερουπόλεως.

Συμμετέσχε τήν 10ην, 11ην, 12ην καὶ 13ην τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ως Συνοδικός Σύνεδρος.

Προήδρευσε τήν 27ην τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Παρέθεσε τήν 1ην δεξιώσιν εἰς τάς ἀρχάς τῆς Πόλεως εἰς τό Ἐπισκοπεῖον πρός τιμήν τους καὶ εὐλόγησε τήν Βασιλόπιττα τοῦ Μητροπολιτικοῦ οἴκου, τήν 30ήν δεξιώσιν εἰς τήν Λέσχην τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Πόλεως πρός τιμήν τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ὡμίλησεν ἐπικαίρως καὶ προσέφερε εἰς δόλους ως εὐλογίαν τό διδύλιον του: «Ἄγιον Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Αὐτοδιογραφικές σελίδες καὶ ἀπάνθισμα κειμένων».

Πραγματοποίησε τήν 28ην τήν μηνιαίαν Ἱερατικήν Σύναξιν εἰς τό Πνευματικόν Κέντρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μέ θέμα εἰσηγήσεως: «Ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς ὑπό τοῦ Ἱερέως Πνευματικόν καὶ Ποιμαντικόν καθῆκον». Τήν εἰσήγησιν παρουσίασε ὁ Παν/τος Ἀρχιμ. π.

Ἐγκαίνια αἴθουσας πολλαπλῶν χρήσεων Νικησιάνης.

Ιωακείμ Ξανθόπουλος. Ἀκολούθησε ἐπικοδομητική συζήτησις, ἀνακοινώσεις καὶ νουθεσίες ὑπό τοῦ Σεδασμιωτάτου.

Ἐγκαινίασε τήν 1ην τήν αἴθουσαν πολλαπλῶν χρήσεων «Οօφέας» Νικησιάνης τοῦ Δήμου Παγγαίου, ὅπου μετά τόν ἀγιασμόν τιμήθηκε ὑπό τοῦ Δημάρχου Παγγαίου ὁ Παν/τος Ἀρχιμ. π. Αὐγούστινος Μαστέλλος, γιατά τά 45 χρόνια συνεχοῦς καὶ ἀδιάκοπης προσφορᾶς του εἰς τήν ἐνορίαν τῆς Νικησιάνης, τήν 2αν τήν νεόκτιστον οἰκίαν τοῦ π. Παναγιώτου Χαλάτα εἰς Μυρτόφυτον.

Παρηκολούθησε τήν 8ην εἰς τήν αἴθουσα πολλαπλῶν χρήσεων Νικησιάνης φεστιβάλ Χορωδιῶν.

Κατά τάς ὑπολοίπους ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας ἐδέχθη εἰς τό Γραφεῖον του Συμβουλία καὶ πλεότους χριστιανούς διηθῶν αὐτούς εἰς τά πολλαπλά προβλήματά των.

Ο Δήμαρχος Παγγαίου τιμᾶ τόν π. Αὐγούστινο.

